

Život Cirkvi

Ročník 17

47/2010

Nádej je v investícii do ľudí

Jeden z kandidátov v komunálnych voľbách mal na svojom billboarde jednoduché riešenie rómskej problematiky na sídlisku Lunik IX. Vraj ho treba zbúrať a tým sa všetky

problémy vyriešia. Podotýkam, že nešlo o náhodného kandidáta, ktorý dostal chuť stať sa starostom, či predstaviteľa pravicového extrémizmu, ale o kandidáta zo silnej parlamentnej strany.

Niekoľko dní predtým otvorili na sídlisku Lunik IX. saleziáni nový kostol. Namiesto rúcania stavba. Nielen tá materiálna. Pri otvorení zaznelo viacero názorov, že ak chce niekto Rómom skutočne pomôcť, musí medzi nimi žiť. Zdieľať s nimi ich život. O niekoľko dní na to som neveril vlastným očiam, keď som v jednom z najčítanejších denníkov na Slovensku, hlásiacemu sa k tzv. liberálnej otvorenosti, čítal o tom, ako Cirkev segreguje Rómov, lebo pre nich stavia osobitné kostoly a tým je vlastne prekážkou ich integrácie. Pri všetkej úcte voči autorovi článku mi pripadal ako socialistický pohrobok. I keď o sebe tvrdí niečo iné.

Buďme úprimní. Rezerv v práci s Rómami je stále dosť. Pre také, či onaké príčiny. I v samotnej Cirkvi. Faktom však zostáva, že ak niekto pre nich niečo urobil, bola to práve Cirkev a viera. Drtvivá väčšina projektov štátu a rôznych zahraničných komunit vyšla nazmar. Poznám ale aj z vlastnej skúsenosti, čo to znamená ovocie práce kňaza, ktorý Rómom a ich životu zasvätil svoj život. Poznám ovocie Toporca. Ako kaplán som mával denne na svätej omši v Bratislave niekoľko chlapov, ktorí pracovali v Slovnafte. Tí sa za vieru nielen nehanbili, ale bola pre nich dennou posilou. Poznám ovocie úsilia sestry „Kontajnerky“, teda Stellemaris z Kongregácie sestier Božského Vykupiteľa, ktorá v Snine urobila doslova zázraky. Poznám ovocie tvrdej práce kňazov i laikov na práve spomínanom sídlisku Lunik IX. Ak niekto dokázal Rómom na Slovensku zatiaľ reálne pomôcť, bola to Cirkev. Ak sa udeje zázrak telesného uzdravenie, kvôli jeho uznaniu zo strany Cirkvi sa vyžaduje, aby išlo o jav vyzdravenia vážneho, náhleho, trvalého a vedecky nevysvetli-

teľného. V prípade práce Cirkvi s Rómami nejde o zázrak v tomto slova zmysel. Chýba totiž jeden zo znakov. Náhle. Ide totiž o mravenčiu, dlhodobú trpezlivú prácu, ktorej motívom je človek ako obraz Boha. Bez tejto motivácie zostanú všetky ostatné pokusy iba pokusmi. A viac menej zlyhaniami. No a potom už naozaj zostáva iba konštatovanie, že riešením je búranie.

Pri mojej nedávnej ceste do USA som mal možnosť vidieť, ako tvrdo sa stavia štát napríklad k požívaniu alkoholu. Niekedy možno až komicke vyzerajúca situácia, keď niekto na verejnosti síce alkohol pije, no z fľaše zabalenej do papierového vrečka. Práve v tých dňoch sa v novinách rozoberal prípad, kedy pri fotení ulíc pre google mapy nafotili trojicu mužov, ktorí na ulici popíjali alkohol z fľaše. Výsledkom bolo ich okamžité zatknutie.

Je to dobrá cesta? Nevieť. Viem však, že ak u nás v parlamente navrhli poslanci zákon o požívaní alkoholu mladistvými, prišla smršť posmeškov a útokov. Zaiste je zlé, ak má zákon riešiť to, čo by malo byť každému normálnemu a slušne vychovanému človeku jasné. Problémom je však to, že stále viac strácame súdnosť o tom, čo je normálne a čo je to slušná výchova.

Ako teda ďalej? Riešenie tu je. No znova vyžaduje trpezlivosť a vieru, že Boh je silnejší, ako ľudská hlúposť. Pri návšteve Katolíckej univerzity vo Washingtone som bol milo prekvapený a možno použijem i slovo šokovaný. Vo veľkom interdiecéznom seminári som stretol množstvo mladých mužov, ktorí sa pripravujú na kňazstvo. Vyžarovala z nich normálnosť a pritom úprimná snaha kráčať po ceste k Bohu. Seminár bol vybudovaný pred desiatkami rokov súkromným darcom. Ten totiž, ako o tom zanechal svedectvo, už nemohol počúvať kázne kňazov, ktorým chýbali základné znalosti z filozofie a teológie. Rozhodol sa teda postaviť a darovať seminár, kde by z prostriedkov fundácie študovali budúci kňazi a kde by sa im dostávalo vďaka vznikajúcej univerzite solídnej formácie a vzdelania. Rektor seminára mi hovoril, že washingtonský kardinál sa rozhodol postaviť pre diecézu nový seminár, nakoľko kapacity tohto interdiecézneho už nestačia.

Tu niekde musí byť aj naša nádej. Trpezlivá investícia do ľudí. Teda cesta, ktorá už raz v dejinách zlomila tak mocnú ríšu, akou bola tá rímska. Prekvasiť ju zvnútra. Zamerať sa na zmenu myslenia a následne konania. A to je aj cesta, ktorou ide Cirkev ma Luniku IX. či pri iných projektoch.

RV, Jozef Kováčik

Svätá omša pri príležitosti kreovania nových kardinálov

Vatikán (20. novembra, RV) – Benedikt XVI. v sobotu v Bazilike sv. Petra koncebroval slávnostnú svätú omšu spolu s 24 novovymenovanými kardinálmi. Zvukom strieborných trúb – hudobných nástrojov, ktoré sa odpradáva používajú v liturgii pri slávnostných pontifikálnych omšiach začala svätá omša, v ktorej odznelo evanjelium o Zebedejových synoch, Jakubovi a Jánovi, ktorí chceli sedieť v Ježišovej sláve po jeho pravici a ľavici a o následnej hádke medzi apoštolmi o tom, kto z nich je najväčší. Nasledovala homília Svätého Otca, v ktorej upozornil kardinálov, že ich postavenie nie je uskutočnením nejakých ľudských ambícií, ale spočíva v službe a pokore.

Páni kardináli, ctihodní bratia v biskupskej a kňazskej službe, drahí bratia a sestry!

Pán mi dáva radosť, že môžem opäť konať tento slávnostný úkon, prostredníctvom ktorého sa zbor kardinálov obohatí o nových členov, vybratých z rôznych častí sveta. Ide o pastierov, ktorí horlivo spravujú dôležité diecézne spoločenstvá, o prelátov dikastérií Rímskej kúrie alebo o tých, ktorí príkladnou vernosťou slúžia Cirkvi a Svätej stolici. Oddnes začnú mať účasť na tzv. *coetus peculiaris*, ktoré poskytuje Petrovmu nástupcovi bezprostrednú a vytrvalú spoluprácu a budú ho podporovať v jeho všeobecnej úrade. Láskavo pozdravujem predovšetkým ich, vyjadrujem im svoju úctu a uznanie za svedectvo, ktoré dávajú Cirkvi a svetu. Zvlášť pozdravujem arcibiskupa Angela Amata a ďakujem mu za milé vyjadrenia, ktoré mi adresoval. Ďalej srdečne vítam oficiálne delegácie z rozličných krajín, predstaviteľov mnohých diecéz a všetkých, ktorí sa zúčastňujú tejto udalosti, počas ktorej títo drahí a ctihodní bratia prijmu znak kardinálskej hodnosti vkladáním biretu a odovzdaním titulárnej cirkvi Ríma.

Puto zvláštneho spoločenstva a lásky, ktoré spája týchto nových kardinálov s pápežom, ich robí jednotlivými a vzácnymi spolupracovníkmi veľkého poslania, ktoré Kristus zveril Petrovi – pást' jeho ovce (porov. Jn 21, 15-17), aby zjednocovali národy Kristovou láskou. Práve z tejto lásky sa zrodila Cirkev, ktorá je pozvaná žiť a kráčať podľa Pánovho príkazu, ktorý v sebe zahŕňa celý zákon i prorokov. Byť zjednotení vo viere a spoločenstve s Kristom znamená byť „zakorenení a upevnení v láske“ (Ef 3,17), tkanivo, ktoré spája všetkých členov Kristovho tela.

Pred chvíľou ohlasované Božie slovo nám pomáha zamyslieť sa práve nad týmto základným aspektom. V evanjeliu (Mk 10, 32-45) sa nám pred oči kladie ikona Ježiša Mesiáša, predpovedaného Izaiášom (porov. Iz 53), ktorý neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť. Jeho životný štýl sa stáva základom nových vzťahov vo vnútri kres-

tanského spoločenstva a nového spôsobu prejavovania autority. Ježiš putuje do Jeruzalema a po tretíkrát ohlasuje a ukazuje apoštolom cestu, ako zavrieť dielo, ktoré mu zveril Otec. Je to cesta pokorného darovania sa až po obetovanie života, cesta utrpenia a kríža. A predsa aj po tejto zvesti, tak ako sa stalo predchádzajúcim, učeníci nechápu, že je potrebné urobiť „exodus“ – prechod od svetského zmysľania k Božiemu. V tomto prípade dvaja Zebedejovi synovia, Jakub a Ján, žiadajú Ježiša, aby zaujali prvé miesta pri ňom v „sláve“, ukazujúc ich veľké plány a očakávania, autoritu a slávu sveta. Ježiša, ktorý pozná ľudské srdce, nerozruší táto požiadavka, ale ihneď objasňuje jej základný význam: „neviete, čo žiadate“; potom privádza oboch bratov k chápaniu, čo obnáša nasledovať ho.

Aká je teda cesta toho, kto sa chce stať učeníkom? Je to cesta

Učiteľa, cesta úplnej poslušnosti Bohu. Preto sa Ježiš pýta Jakuba a Jána: ste pripravení zdieľať moje rozhodnutie plniť do hĺbky Otcovu vôľu? Ste ochotní z lásky kráčať cestou poníženia, utrpenia a smrti? Dvaja učeníci svojou istou odpoveďou „môžeme“ opäť dokazujú, že nepochopili pravý zmysel toho, čo im Učiteľ naznačuje. A znovu im Pán trezlivou dovolí urobiť ďalší krok: ani zakúsiť kalich utrpenia a krst smrti neoprávňuje k prvým miestam, pretože to je určené „tým, ktorým je to pripravené“, je to v rukách nebeského Otca; človek nemá kalkulovať, má sa jednoducho odovzdať Bohu a jeho vôli.

Namrzenosť ostatných učeníkov sa stáva príležitosťou rozšíriť učenie na celé spoločenstvo. Predovšetkým Ježiš „ich povolal“; je to gesto pôvodného povolania, ku ktorému ich pozýva vrátiť sa. Veľmi významné je toto odvolanie sa na ustanovujúcu chvíľu povolania Dvanástich, „byť s Ježišom“, aby boli poslaní, pretože jasne pripomína, že každý cirkevný úrad je vždy odpoveďou na Božie volanie, nikdy nie je ovocím vlastných plánov a ambícií, ale znamená stotožňovať vlastnú vôľu s vôľou Otca, ktorý je na nebesiach, ako Ježiš v Getsemanskej záhrade (porov. Lk 22,42). V Cirkvi nik nie je pánom, ale všetci sú pozvaní, všetci sú poslaní, všetkých zasahuje a vedie Božia milosť. A toto je naša istota! Iba znovu načúvaním Ježišovho slova, ktorý prosí „poď a nasleduj ma“, iba znovu navrátením k pôvodnému povolaniu je možné porozumieť vlastnej prítomnosti a vlastnému poslaniu v Cirkvi ako praví učeníci.

Požiadavka Jakuba a Jána, ako aj namrzenosť ďalších desiatich apoštolov, navodzujú centrálnu otázku, na ktorú chce Ježiš odpovedať: kto je veľký, kto je „prvý“ pre Boha? Predovšetkým pohľad sa upiera na správanie tých, „ktorí sa považujú za vládcov národov“, je to riziko „vládnuť a utláčať“. Ježiš však učeníkom ukazuje

kompletne odlišný spôsob: „Medzi vami to tak nebude.“ Jeho spoločenstvo sa riadi inou regulou a logikou, iným pravidlom: „Kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vašim služobníkom; a kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých.“ Kritériom veľkosti a primátu podľa Boha nie je vláda, ale služba; diakonia je základným zákonom učeníka a kresťanského spoločenstva a dáva nám možnosť zahliadnuť niečo z „Božieho panovania“. A Ježiš ukazuje aj na východiskový bod: Syn človeka prišiel slúžiť; zhŕňa teda svoje poslanie pod kategóriu služby, chápanej nie v generickom zmysle, ale v konkrétnom – na kríži, v úplnom obetovaní vlastného života ako „výkupné“ za mnohých, a dáva to ako podmienku k nasledovaniu. Je to odkaz, ktorý platí pre apoštolov, ktorý platí pre celú Cirkev a zvlášť pre tých, ktorí majú úlohu spravovať Boží ľud. Nie logika nadvlády a moci podľa ľudských kritérií, ale logika zohnutia sa a umývania nôh, logika služby, logika kríža je základom každého uplatňovania autority. V každom čase sa Cirkev snaží stotožňovať sa s touto logikou a svedčiť o nej, aby zjavovala pravé „Božie panovanie“, panovanie lásky.

Ctihodní bratia, zvolení do kardinálskej hodnosti, poslanie, ku ktorému vás dnes Boh volá a ktoré vás uschopňuje vykonávať cirkevnú službu s ešte väčšou zodpovednosťou, si vyžaduje vždy väčšiu ochotu osvojiť si životný štýl Božieho Syna, ktorý prišiel medzi nás ako ten, čo slúži (porov. Lk 22, 25-27). Treba ho nasledovať v jeho pokornom a úplnom darovaní sa na kríži, v láske k Cirkvi, svojej neveste; práve na tom dreve to zrna, ktoré Otec nechal padnúť na pole sveta, odumiera, aby sa stalo zrelým plodom. Preto je potrebná ešte hlbšia a pevnejšia radikálnosť v Kristovi. Intímny vzťah s ním, ktorý vždy viac premieňa život na spôsob slov sv. apoštola Pavla „už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2,20), vytvára prvotnú požiadavku, aby naša služba bola pokojná a radostná a mohla prinášať ovocie, ktoré Pán od nás očakáva.

Drahí bratia a sestry, ktorí dnes sprevádzate nových kardinálov, modlite sa za nich! Zajtra v tejto bazilike počas koncelebrácie na slávnosť Krista Kráľa im odovzdám prsteň. To bude ďalšou príležitosťou „chváliť Pána, ktorý ostáva vždy verný“ (Ž 145), ako sme to opakovali v rezponzóriovom žalme. Jeho Duch nech pomáha novým kardinálom v službe Cirkvi, nasledujúc Krista na kríži, až po vyliatie krvi, vždy pripravení, ako nám hovorí sv. Peter v prvom čítaní, odpovedať komukoľvek, kto sa pýta na dôvod nádeje, ktorá je v nás (porov. 1 Pt 3, 15). Márii, Matke Cirkvi, zverujem nových kardinálov a ich službu, aby s apoštolskou horlivosťou ohlasovali všetkým národom Božiu milosrdnú lásku. Amen

Noví kardináli následne vyznali svoju vieru a zložili prísahu „vernosti Kristovi a jeho Evanjeliu a poslušnosti Svätej apoštolskej rímskej Cirkvi a nástupcovi sv. Petra“. Nasledoval rítus odovzdania kardinálskej purpurovej baretu, symbolizujúcej odhodlanie a pripravenosť – až po vyliatie vlastnej krvi – chrániť kresťanskú vieru. Noví kardináli ju pokľaciačky prijali a obrad bol ukončený

vzájomným bratským objatím – najskôr so Svätým Otcom a následne s ostatnými kardinálmi.

Benedikt XVI. kardinálom odovzdal prstene

Vatikán (21. novembra, RV) - Benedikt XVI. v Bazilike sv. Petra celebroid slávnosť sv. omšu spolu s 24 novovymenovanými kardinálmi. Počas slávnosti im odovzdal kardinálske prstene.

V homílii sa im prihovril týmito slovami:

Na slávnosť Krista Kráľa mám tú radosť z toho že sa môžeme zhromaždiť okolo Pánova oltára spolu s 24 novými kardinálmi, ktorých som včera pričlenil do kardinálskeho zboru. Srdečne pozdravujem predovšetkým ich, ale tiež ďalších kardinálov a všetkých prítomných biskupov, ako i vážených predstaviteľov, pánov veľvyslancov, kňazov, rehoľníkov a všetkých veriacich, ktorí prišli z rôznych častí sveta kvôli tejto radostnej udalosti, ktorá má výrazné univerzálny charakter.

Mnohí z vás si všimli, že i predchádzajúce verejné konzistórium spojené s menovaním kardinálov, ktoré sa konalo v roku 2007, bolo slávené na vigíliu slávnosti Krista Kráľa. Uplynuli tri roky a podľa nedeľného liturgického cyklu sa po troch rokoch stretávame s rovnakými biblickými textami, ktoré patria k tejto významnej slávnosti. Je to posledná nedeľa liturgického roku a predstavuje nám v závere nášho putovania víry kráľovskú tvár Krista ako Pantokratora v apside starovekej baziliky. Tato zhoda nás pozýva, aby sme hlbke rozjímali o službe rímskeho biskupa a s ním spojenej služby kardinálov vo svetle jedinečného kráľovstva Ježiša, nášho Pána.

Prvou službou Petrovho nástupcu je služba viery. V Novom zákone sa Peter stáva „skalou“ Cirkvi nakoľko je nositeľ kréda: Cirkevné „my“ začína v mene toho, ktorý vyznal ako prvý víru v Krista, začína jeho vierou; vierou spočiatku nezrelou a „príliš ľudskou“, ktorá však po Veľkej noci dozrieva, takže je schopná nasledovať Krista až k darovaniu sebe samého; dozrieva vo viere, že Ježiš je skutočný Kráľ; že je im práve preto, že zostal na kríži, a takto dal život za hriešnikov. V evanjeliu je vidieť, ako všetci chceli od Ježiša, aby zostúpil z kríža. Vysmievajú sa mu, ale tiež sa tým snažia ospravedlniť sami seba, ako by hovorili: nie je to naša vina, že si na kríži; bola to tvoje vina, pretože kedy si bol skutočne Boží Syn, židovský Kráľ, nebol by si tam, ale zachránil by si sa a zostúpil z toho hanebného popravniska. Ak tam teda zostávaš, znamená to, že si sa mylil a že my máme pravdu. Dráma, ktorá sa odohráva pod Ježišovým krížom je univerzálnou drámou, týka sa všetkých ľudí pred Bohom, ktorí sa zjavuje ako ten, čím je, totiž Láskou. V ukrižovanom Ježišovi je božstvo znetvorené, vyzlečené zo všetkej viditeľnej slávy, ale je prítomné a reálne. Jedine viera ho dokáže rozpoznať: Máriina viera, ktorá vo svojom srdci uchováva tiež tento posledný kameň mozaiky života svojho Syna; Ona ešte nevidí všetko, ale naďalej dôveruje Bohu a znovu s rovnakou odovzdanosťou opakuje: „Hľa, služobnica Pána“ (Lk 1,38). A potom je tu viera kajúci lotra: viera sotva naznačená, ale dostatočná k tomu, aby zaistila spásu: „Dnes budeš so mnou

v raji“. Rozhodujúce je toto „so mnou“. Áno, to ho zachraňuje. Kajúci lotor je skutočne na kríži ako Ježiš, ale predovšetkým je na kríži spolu s Ježišom. Na rozdiel od druhého vinníka a všetkých tých ostatných, ktorí sa mu vysmieávajú, nežiada po Ježišovi, aby zostúpil z kríža alebo aby mu pomohol zostúpiť z kríža. Naproti tomu žiada: „Spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.“ Vidí ho na kríži, znetvoreného k nepoznaniu, a predsa sa mu zveruje ako nejakému kráľovi. Kajúci lotor verí tomu, čo je napísané na tabuľke umiestenej nad Ježišovou hlavou: „Židovský kráľ“. Verí tomu a zveruje sa mu. Preto sa ihneď ocitá v „dnešku“ Boha, v raji, pretože raj je toto: byť s Ježišom, byť s Bohom.

Tu teda, drahí bratia, vysvitá jasne prvotné a základné poslanstvo, ktoré nám dnes Božie slovo hovorí: mne, Petrovmu nástupcovi, a vám, kardinálom. Volá nás, aby sme boli s Ježišom ako Mária a nechceli zostúpiť z kríža, ale zostali tam s ním. Musíme to činiť z dôvodu našej služby nielen kvôli nám samotným, ale pre celú Cirkev, pre celý Boží ľud. Z evanjelia vieme, že kríž bol prvým kritickým bodom viery Šimona Petra a ostatných apoštolov. Je to zrejme a nemohlo tomu byť inak: boli ľuďmi a mysleli „ako ľudia“; nemohli tolerovať ideu ukrižovaného Mesiáša. „Obrátenie“ Petra sa plne uskutoční, až sa zriekne snahy „zachraňovať“ Ježiša a uzná, že sám je ním zachránený. Zriekne sa snahy zachrániť Ježiša pred krížom a prijme, že je zachránený jeho krížom. „Ja som prosil za teba, aby nezanikla tvoja viera. A ty potom, až sa obrátiš, utvrdzuj svojich bratov,“ (Lk 22, 32) hovorí Pán. Petrova služba plne spočíva v jeho viere. Túto vieru Ježiš ihneď od začiatku rozpoznáva ako pravý dar nebeského Otca. Táto viera však musí prejsť skrze pohoršenie kríža, aby sa stala autentickou, skutočne „kresťanskou“, aby sa stala „skalou“, na ktorej Ježiš môže vybudovať svoju Cirkev. Účasť na Kristovej vláde sa preveruje konkrétne a jedine v účasti na jeho ponížení, na jeho kríži. Tiež moja služba, drahí bratia, a tým tiež vaša, spočíva celá vo viere. Ježiš môže svoju Cirkev budovať na nás, pokiaľ v nás nachádza pravú, veľkonočnú vieru, ktorá nechce od Ježiša, aby zostúpil z kríža, ale zveruje sa jemu, ktorý je na kríži. V tomto zmysle je autentickým miestom Kristovho námestníka kríž, vytrvalosť v poslušnosti kríža.

Táto služba je ťažká, pretože nezapadá do ľudského spôsobu myslenia – do tej prirodzenej logiky, ktorá navyše zostáva neustále činnou aj v nás samotných. Toto však je a zostáva našou prvou službou, službou viery, ktorá premieňa celý život: veriť, že Ježiš je Boh, že je Kráľ práve preto, že prišiel až k tomuto bodu, pretože nás miloval až do krajnosti. A túto paradoxnú kráľovskú hodnosť musíme dosvedčovať a zvestovať ako to robil on, Kráľ; to znamená, sledovať rovnakú cestu a snažiť sa osvojiť si rovnakú logiku, logiku pokory a služby, zma, ktoré odumiera, aby prinieslo úžitok. Pápež a kardináli sú povolani, aby boli hlboko zjednotení predovšetkým v tomto: všetci spoločne pod vedením Petrovho nástupcu musia zostať pod vládou Krista, myslieť a konať podľa logiky kríža, čo nie je ani ľahké, ani samozrejmé. V tom

musíme byť kompaktní, čo sme, pretože nás nezjednocuje nejaká idea či stratégia, ale láska ku Kristovi a jeho Duchu Svätému. Účinnosť našej služby Cirkvi, Kristovej neveste, podstatne závisí na tomto, na našej vernosti božskému kraľovaniu ukrižovanej Lásky. Na prsteni, ktorý vám dnes odovzdám ako pečať vašej snúbeneckej zmluvy s Cirkvou, je preto znázornený obraz Ukrižovaného. A z toho dôvodu odkazuje farba vášho rúcha na krv, symbol života a lásky. Kristovu krv, ktorú podľa starodávnej ikonografie zbiera Mária z prebodnutého boku Syna, zomrelého na kríži, a ktorú podľa prorockých Písiem kontempluje Ján, keď vytryskne spolu s vodou.

Drahí bratia, odtiaľto prúdi naša múdrosť: sapientia Crucis. Dôkladne o tom rozjímal svätý Pavol; prvý, kto organicky načrtol kresťanské myslenie, sústredené práve v paradoxe kríža (porov. 1 Kor 1, 18-25; 2, 1-8). V liste Kolosanom, z ktorého nám dnešná liturgia podáva kristologický hymnus, pavlovská reflexia, zúrodnená milosťou Ducha, ktorá dosahuje zarážajúci stupeň syntézy vo vyjadrení autenticky kresťanského chápania Boha a sveta, osobnej a univerzálnej spásy; a všetko je sústredené v Kristovi, Pánovi srdca, dejín a vesmíru: „Lebo Boh chcel, aby v ňom prebývala všetka plnosť a aby skrze neho zmieril všetko so sebou, keď pre jeho krv na kríži priniesol pokoj všetkému, čo je na zemi aj čo je na nebi.“ (Kol 1, 19-20). Drahí bratia, sme povolani vždycky hlásať svetu Krista, „obraz neviditeľného Boha“, Krista „prvorodený zo všetkého stvorenia“, „počiatok, prvorodený z mŕtvych“, pretože – ako píše apoštol – „On je pred všetkým a všetko v ňom spočíva“ (Kol 1, 15.18). Primát Petra a jeho nástupcu je úplne v službách tohto primátu Ježiša Krista, jediného Pána; v službe jeho kráľovstva, totiž jeho vlády lásky, aby nadišla a zavládla, obnovila ľudí a veci, premenila zem a dala rozkvitnúť pokoju a spravodlivosti.

Vo vnútri tohto plánu, ktorý presahuje dejiny a zároveň sa v nich zjavuje a realizuje, sa nachádza Cirkev, „telo“, ktorého „hlavou“ je Kristus (porov. Kol 1,18). V liste Efezanom píše svätý Pavol výslovne o vláde Krista a kladie ju do súvislosti s Cirkvou. Formuluje modlitbu chvál „nesmierne veľkej Božej moci“, ktorá vzkriesila Krista a ustanovila ho Pánom všetkého, a uzatvára: „Všetko mu položil pod nohy a jeho ustanovil nad všetkým za hlavu Cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplňa všetko vo všetkom.“ (Ef 1, 22-23). Rovnaké slovo - „plnosť“ - ktoré patrí Kristovi, Pavol pripisuje Cirkvi skrze účasť: telo sa totiž podieľa na plnosti Hlavy. Tu, ctihodní bratia kardináli, obraciam sa tiež na vás všetkých, ktorí s nami zdieľate milosť byť kresťanmi – tu je naša radosť: totiž zúčastňovať sa v Cirkvi na plnosti Krista skrze poslušnosť kríža, mať „účasť na dedičstve veriacich vo svetle“, byť „prevedení“ do kráľovstva Božieho Syna (porov. Kol 1, 12-13). Preto žijeme v neustálom vďakyzdaní a ani skúšky nás nepripravia o radosť a pokoj, ktoré Kristus nechal ako závdavok jeho kráľovstva, ktoré je už medzi nami a ktoré očakávame s vierou a nádejou a predovšetkým zakusujeme v láske. **-Fr, pd/-foto RV**

Benedikt XVI. pred modlitbou Anjel Pána

Vatikán (21. novembra, RV) - Po eucharistickej slávnosti sa Benedikt XVI. premiestnil do Apoštolského paláca a z okna sa prihovril veriacim pred modlitbou Anjel Pána.

Drahí bratia a sestry,

vo Vatikánskej bazilike sa práve skončila liturgia nášho Pána Ježiša Krista, Kráľa vesmíru, koncelebrovaná aj 24 novými kardinálmi, menovanými na včerašom konzistóriu. Slávnosť Krista Kráľa bola založená pápežom Píom XI. v roku 1925 a neskôr, po Druhom vatikánskom koncile, bola umiestnená na koniec liturgického roka. Evanjelium svätého Lukáša predstavuje akoby na veľkom plátne kráľovský majestát Ježiša v momente ukrižovania. Predstavitelia ľudu a vojaci sa vysmievali „prvorodenému zo všetkého stvorenia“ (porov. Kol 1, 15) a skúšajú ho, aby videli, či má moc zachrániť sa od smrti (porov. Lk 23, 35-37). Napriek tomu, „Ježiš na kríži je ‚veľkosťou‘ Boha, ktorý je Láska. Tam „ho“ môžete „spoznať“. Ježiš nám dáva „život“, pretože nám dáva Boha. Môže nám ho darovať, pretože on sám je jedno s Bohom“ (Benedikt XVI, Ježiš z Nazaretu, Milano 2007, 399404). V skutočnosti, zatiaľ, čo sa zdá, že Pán je zmätený medzi dvoma lotrami, jeden z nich, vedomý si svojich hriechov, otvorí sa pravde, dosiahne vieru a prosí „židovského kráľa“: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva“ (Lk 23,42). Od toho, ktorý „je pred všetkým a všetko v ňom spočíva“ (Kol 1, 17), „kajúci lotor“ okamžite dostane odpustenie a radosť zo vstupu do nebeského kráľovstva. „Veru, hovorím ti, dnes

budeš so mnou v raji“ (Lk 23, 43). Týmito slovami s nekonečným milosrdenstvom prijíma Ježiš z trónu kríža každého človeka. Sv. Ambróz hovorí, že „toto je dobrým príkladom premeny, o ktorú sa musíme usilovať: lotrovi je rýchlo udelené odpustenie a milosť je hojnejšia než žiadosť; Pán v skutočnosti,“ hovorí Ambróz, „dáva viac, než sa žiada. Život znamená byť s Kristom, pretože tam, kde je Kristus, tam je Kráľovstvo.“

Drahí priatelia, cestu lásky, ktorú nám Pán zjavuje a po ktorej nás pozýva ísť, môžeme kontemplovať aj v kresťanskom umení. Skutočne, v staroveku „sa v sakrálnych budovách na východnej strane zvykol zobrazovať slávny príchod Pána, symbol nádeje, kým na západnej strane bol umiestnený obraz posledného súdu ako symbol zodpovednosti za náš život“ (Spe salvi, 41): nádej v nekonečnú Božiu lásku a odhodlanie usmerniť náš život podľa Božej lásky. Keď uvažujeme nad vyobrazeniami Ježiša, ktoré inšpiroval Nový zákon - ako učí niekdajší koncil - sme vedení „porozumieť vznešenosti poníženosti Božieho slova a mať na pamäti jeho život v tele, jeho umučenie, spásonosnú smrť a vykúpenie, ktoré odtiaľ vyplýva pre svet“ (Concilio in Trullo 691 al. 692, kan. 82). „Áno, potrebujeme ho, aby sme boli schopní rozpoznať v prebodnutom srdci Ukrižovaného tajomstvo Boha“ (J. Ratzinger, Teologia della liturgia. La fondazione sacramentale dell'esistenza Christiana, LEV 2010, 69).

Panne Márii, v deň spomienky na jej obetovanie v chráme, zverme nových členov kolégia kardinálov

Generálna audiencia Benedikta XVI.: Svätá Katarína Sienská

Vatikán (24. novembra, RV) – Pápež Benedikt XVI. dnes v Aule Pavla VI. vo Vatikáne predniesol počas generálnej audiencie nasledujúcu katechézu:

Drahí bratia a sestry,

dnes by som vám chcel porozprávať o žene, ktorá v dejinách Cirkvi zohrala neobyčajnú úlohu. Je to svätá Katarína Sienská. Štrnásť storočie, v ktorom žila, bolo ťažkým obdobím pre Cirkev ako aj pre celú taliansku a európsku spoločnosť. Avšak aj v časoch najväčších problémov Pán neprestáva požehnávať svoj ľud a povoláva svätice a svätcov, ktorí dokážu vyburcovať mysle i srdcia ľudí k obráteniu a obnove. Katarína bola jednou z nich a ešte i dnes nám má čo povedať: povzbudzuje nás, aby sme s odvahou kráčali k svätosti, aby sme sa čoraz intenzívnejšie stávali Pánovými učeníkmi.

Narodila sa v roku 1347 v Siene, vo veľmi početnej rodine – a zomrela vo svojom rodnom meste v roku 1380. Keď mala šesťnásť rokov, pohnutá víziou svätého Dominika vstúpila do Tretieho rádu Dominikánov, do jeho ženskej vetvy nazývanej Mantellate. Zostala žiť uprostred svojej rodiny, potvrdila však sľub panenstva,

ktorý ešte predtým súkromne zložila; venovala sa modlitbe, konala pokánie a skutky dobročinnnej lásky, starala sa o chorých.

Keď sa rozšíril chýr o jej svätosti, stala sa duchovnou poradkyňou pre množstvo najrozličnejších ľudí: radila šľachticom i politikom, umelcom aj jednoduchým ľuďom, zasväteným osobám a kňazom, ba dokonca aj samotnému pápežovi Gregorovi XI, ktorý v tých časoch sídlil v Avignone: Katarína ho energicky a s úspechom napomínala, aby sa vrátil do Ríma. Veľa cestovala, snažila sa iniciovať vnútornú obnovu Cirkvi a napomáhať mieru medzi štátmi. Aj z tohto dôvodu ju ctihodný pápež Ján Pavol II vyhlásil za spolupatrónku Európy. Starý kontinent by nemal zabúdať na svoje kresťanské korene, ktoré sú základmi jeho dnešného napredovania, a práve v Evanjeliu by mal znovu objaviť základné hodnoty, ktoré zaisťujú spravodlivosť a svornosť.

Katarína mnoho vytrpela, podobne ako iní svätci. Našli sa ľudia, ktorí jej nedôverovali – až do tej miery, že v roku 1374, šesť rokov pred smrťou, ju generálna kapitula Dominikánov predvolala na vypočúvanie do Floren-

cie. Ako dozor jej určili rehoľníka, vzdelaného a pokorného kňaza Rajmunda z Capuy, neskoršieho generálneho predstaveného celej rehole. Stal jej spovedníkom a tiež „duchovným synom“. Neskôr napísal jej prvý kompletný životopis. Katarína bola vyhlásená za svätú v roku 1461.

Náuka svätej Kataríny, ktorá sa len s ťažkosťami naučila čítať a písanie si osvojila až v dospelom veku, je zaznamenaná v knihe Dialóg Božej Prozreteľnosti alebo kniha Božej doktríny. Je to vrcholné dielo duchovnej literatúry, tak v časti, ktorá obsahuje kolekciu jej listov ako aj v časti, kde sú zozbierané jej modlitby. Jej učenie je tak bohaté, že Boží sluha Pavol VI ju v roku 1970 vyhlásil za Učiteľku Cirkvi. Popri tomto titule ju volajú aj Spolupátrónkou mesta Ríma – vyhlásil ju za ňu blahoslavený Pius IX – a Patrónkou Talianska – z rozhodnutia ctihodného pápeža Pia XII.

V jednom videní, ktoré Kataríne navždy zostalo v srdci i mysli, ju Panna Mária predstavila Ježišovi a on jej daroval nádherný prsteň so slovami: „Ja, tvoj Stvoriteľ a Pán, si ťa beriem za nevestu vo viere, ktorú navždy zachováš čistou – až kým so mnou v nebi nebudeš sláviť večný sobáš.“ (Raimondo da Capua, S. Caterina da Siena, Legenda maior, n. 115, Siena 1998). Tento prsteň jej mal zostať, viditeľný len pre ňu. V tejto zvláštnej udalosti môžeme spozorovať živé centrum viery svätej Kataríny, ako aj každej autentickej duchovnosti: je ním kristocentrizmus. Kristus bol pre ňu ako manžel, s ktorým mala vzťah dôvery, blízkosti a vernosti; najvyššie dobro, milované viac ako všetky ostatné.

Túto hlbokú jednotu s Pánom možno vidieť aj v ďalšej udalosti zo života tejto výnimočnej mystičky: vo výmene srdca. Podľa Rajmunda z Capuy, ktorý zapísal všetko, čo mu Katarína zverila, sa jej Pán Ježiš zjavil s ohniwočervným ľudským srdcom v ruke, otvoril jej hrud', vložil jej tam toto srdce a povedal: „Najdrahšia dcérka, tvoje srdce som si vzal v deň, keď si mi ho obetovala; preto ti teraz dávam to svoje: oddnes bude na mieste, ktoré predtým patrilo tvoju“ (ibid.). Katarína skutočne prežívala slová svätého Pavla „...už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal, 2,20).

Tak ako sienská svätica, každý veriaci cíti potrebu zjednotiť sa s citmi Ježišovho srdca, aby dokázal milovať Boha a blízkeho spôsobom, akým miluje Kristus. Každý z nás si môže nechať premeniť srdce a naučiť sa milovať ako Ježiš – vo vzťahu s ním, oživovanom vierou, Božím Slovom a sviatosťami, najmä častým a nábožným prijímaním Svätosti Oltárnej. Aj Katarína patrí do toho radu eucharistických svätých, o ktorom som hovoril na záver apoštolskej exhortácie Sacramentum Caritatis (por. č. 94). Drahí bratia a sestry, Eucharistia je výnimočným darom lásky, ktorý nám Boh stále znovu dáva, aby živil naše napredovanie vo viere, posilňoval našu nádej a rozohňoval lásku, aby sme sa mu čoraz viac podobali.

Okolo tejto tak autentickej a silnej osobnosti sa postupne vytvorila skutočná duchovná rodina. Boli to ľudia, ktorých fascinovala morálna autorita tejto mladej ženy a tiež výška jej života – neraz dojatí mystickými

udalosťami, ktorých sa stali svedkami – napríklad jej častými extázami. Mnohí sa vložili do jej služby a pokladali si za česť, keď ich Katarína duchovne viedla. Volali ju „mama“, pretože ako duchovné deti od nej čerpali potravu Ducha.

Aj dnes je Cirkev vďačná za veľké dobrodenia duchovného materstva mnohých žien, rehoľníč i nezásvätených, ktoré v dušiach živia myšlienku na Boha, posilňujú vieru ľudí a smerujú kresťanský život k stále vyšším cieľom. „Hovorím Vám syn a synom Vás volám“ – píše Katarína jednému zo svojich duchovných synov, kartuziánovi Giovannimu Sabatinimu – „pretože Vás rodím skrze neustále modlitby a Božiu túžbu, tak ako matka privádza na svet svoje dieťa“ (Epistolario, Lettera č. 141: A don Giovanni de' Sabbatini). Dominikánskemu pátrovi Bartolomejovi de Dominici písala listy, ktoré zvyčajne začínali týmito slovami: „Najdrahší, milovaný brat a syn v Kristu Ježišovi.“

Ďalší znak Kataríninej duchovnosti je spojený s darom slz. Vyjadrujú výnimočnú a hlbokú citlivosť, dojatie a nehu. Viacerí svätci mali dar slz, pripomínajúci pohnutie samotného Ježiša, ktorý neskrýval plač nad hrobom svojho priateľa Lazára, nad bolesťou Márie a Marty, ani nad Jeruzalemom v posledných dňoch svojho pozemského života. Podľa Kataríny sa slzy svätých miešajú s Kristovou Krvou: hovorila o tom s chvením a prostredníctvom mimoriadne pôsobivých symbolických vyjadrení: „Pamätajte na Ukrižovaného Krista, Boha a človeka (...). Dajte si za cieľ Ukrižovaného Krista, ukryte sa v ranách Ukrižovaného Krista, ponorte sa do krvi Ukrižovaného Krista“ (Epistolario, Lettera n. 16: Ad uno il cui nome si tace).

Tu môžeme pochopiť, prečo mala Katarína tak mimoriadnu úctu ku kňazom, hoci vedela o ich ľudských slabostiach: práve oni prostredníctvom sviatosti a Božieho Slova rozdávali spásonosnú silu Kristovej Krvi. Sienská svätica, povzbudená hlbokou a trvalou láskou k Cirkvi, stále pozývala kňazov a aj samotného pápeža, ktorého volala „sladký Kristus na zemi“, aby zostali verní svojim povinnostiam. Pred smrťou povedala: „Opúšťam telo, no život som darovala Cirkvi a obetovala pre Svätú Cirkev, a to je mi jedinou útechou“ (Raimondo da Capua, S. Caterina da Siena, Legenda maior, n. 363).

Od svätej Kataríny sa teda učíme to najvznešenejšie: poznať a milovať Ježiša Krista a jeho Cirkev. V Dialógu Božej Prozreteľnosti jedinečným spôsobom zobrazuje Krista ako most postavený medzi nebom a zemou. Na tomto moste sú tri schody, vytvorené Ježišovými nohami, krkom a ústami. Stúpajúc po nich, duša prechádza cez tri etapy cesty posväcovania: odmietnutie hriechu, život čnosťami a lásky a napokon láskyplné zjednotenie sa s Bohom.

Drahí bratia a sestry, naučme sa od svätej Kataríny milovať Krista a jeho Cirkev – s odvahou, intenzívne a úprimne. Osvojme si slová svätej Kataríny, ktoré môžeme čítať v Dialógu Božej Prozreteľnosti na konci kapitoly, ktorá hovorí o Kristovi ako o moste: „Z milosrdenstva

si nás obmyl v Krvi, z milosrdenstva si sa rozprával so stvoreniami. Ó, blázon lásky! Nestačilo ti Vtelenie, chcel si aj zomrieť! (...) Ach, milosrdenstvo! Srdce mi zamiera pri myšlienke na teba: na čokoľvek pomyslím, všade je tvoje milosrdenstvo“ (cap. 30, str. 79-80). Ďakujem.

Preklad: Martin Kramara

Príhovor Benedikta XVI. k predstaveným kongregácii zasväteného života

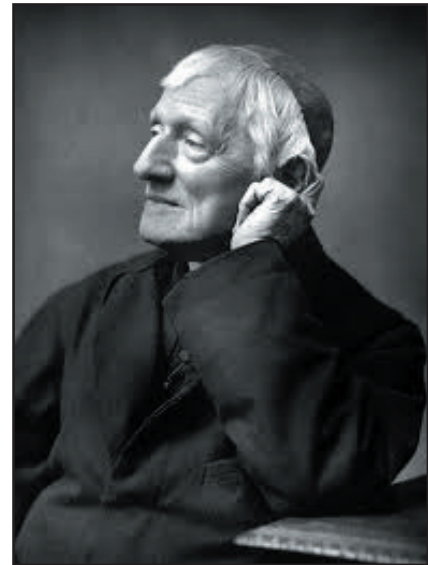
Vatikán (26. novembra, RV) – „Je to práve Evanjelium, ktoré keď je každodenne prežívané, tak dáva čaro a krásu zasvätenému životu a ponúka svetu váš spôsob života ako spoľahlivú alternatívu. Toto potrebuje súčasná spoločnosť. Toto očakáva od vás Cirkev: aby ste sa stali živým Evanjeliom!“ Týmito slovami sa Benedikt XVI. prihovoril predstaveným rehoľných mužských a ženských kongregácií, s ktorými sa stretol pri príležitosti ich semestrálneho zasadania. Svätý Otec im vyjadril „hlbokú vďaku a uznanie“ za všetko, čo robia pre Cirkev a pre evanjelizáciu ľudstva. Vo svojom príhovore sa Svätý Otec zamyslel nad podstatou a základnými prvkami zasväteného života. Toto v prvom rade spočíva v quaerere Deum – v hľadaní Boha: „V tomto hľadaní opúšťate tie nepodstatné veci, kvôli tým skutočne dôležitým. Hľadáte Boha, žijete s pohľadom upretým na Neho. Tak ako prví mnísi, dávate svojmu životu eschatologický smer: za tým, čo je dočasné, hľadáte to, čo je trvalé, čo je večné. Hľadáte Boha v bratoch, ktorých vám On dal a s ktorými zdieľate svoj život a svoje poslanie. Hľadáte ho v mužoch a ženách našej doby, ku ktorým ste pozvaní, aby ste im – svojim slovom a príkladom – darovali Evanjelium. A hľadáte do v chudobných a biednych – tých, ktorí sa stali prvými príjemcami radostnej zvesti Evanjelia.“ Ďalším dôležitým aspektom zasväteného života, ktorý Svätý Otec zdôraznil, je bratstvo – confessio Trinitatis, ktoré sa stáva svedectvom o trojičnom živote a láske medzi Bohom Otcom, Synom a Duchom svätým. „Bratský život je jedným z aspektov, ktorý predovšetkým dnes hľadajú mladí, ktorí sa približia k vášmu životu. Je to dôležitý prorocký element, ktorý ponúkate tejto silne individualisticky zameranej spoločnosti.“ Poslednou charakteristikou zasväteného života, ktorú Benedikt XVI. zdôraznil, je poslanie. „Poslanie je súčasťou vašej identity. Ženie vás, aby ste priniesli Evanjelium všetkým, bez hraníc. Poslanie, založené na silnej osobnej skúsenosti s Bohom, na robustnej formácii a bratskom živote v komunite, je kľúčom k pochopeniu a oživeniu zasväteného života. Chodte teda, a kreatívnou vernosťou prijmite za svoju výzvu k novej evanjelizácii. Opäť buďte prítomní v Areopágoch dneška a ohláste - ako svätý Pavol v Aténach - „neznámeho“ Boha tomuto svetu.“

-Ir-

Benedikt XVI. k Sympóziu o primáte Boha v živote a v spisoch blahoslaveného Johna Henryho Newmana

Vatikán/Taliansko (22. novembra, RV)

–Na Pápežskej Gregorovej univerzite sa konalo 22. a 23. novembra medzinárodné sympóziu s názvom „Primát Boha v živote a v spisoch blahoslaveného Johna Henryho Newmana“.

Kardinál Newman bol blahorečený 19. septembra Benediktom XVI. a vo svojich dielach sa prihovára k mysliam a srdciam ľudí dnešnej doby v jeho hľadaní pravdy, v jeho diele podpory ľudskej a kresťanskej kultúry a v službe Cirkvi, pričom na prvé miesto kládol vždy Boha. Sympóziu chce teda poukázať na význam a aktuálnosť jeho skúmania Boha - aj v súvislosti s niektorými výzvami dnešnej doby - a podčiarknuť jeho hlbokú duchovnosť. Účastníkom stretnutia zaslal posolstvo pápež Benedikt XVI. Píše v ňom:

„Newman, ako anglikán, tak aj ako katolík, musel neustále podstupovať mnohé skúšky, sklamanie a nepochopenie. Napriek tomu sa nikdy neznížil k falšným kompromisom a neuspokojil sa s ľahkými dohodami. Vždy bol úprimný v hľadaní pravdy, verný ozvenám vlastného svedomia a snažiaci sa kráčať k ideálu svätosti.“

Druhé motto zvolené Newmanom znelo: „rast je jediným vyjadrením života“ a vyjadruje dokonale jeho ochotu k stálej premene, obráteniu a vnútornému rastu, stále dôverne sa pritom opierajúc o Boha. Takto objavil svoje povolanie k službe Božiemu Slovu a obrátiac sa na otcov Cirkvi, aby našiel väčšie svetlo, ponúkol skutočnú reformu anglikanizmu, pričom nakoniec ku Katolíckej cirkvi. Zahŕňa tu pritom vlastnú skúsenosť rastu, v dôvere v seba samého a v ochote Pánovi so známymi slovami «Tu na zemi žiť a meniť a dokonalosť je výsledkom mnohých premien» (J.H. Newman, Rozvoj kresťanskej náuky, Miláno 2002). A Newman bol počas svojho života ten, ktorý sa obrátil, ktorý sa premenil a to takýmto spôsobom, že zostal stále tým istým a stal sa stále viac sám sebou.“

-sg-/foto net

Predstavenie unikátnej knihy rozhovorov s Benediktom XVI.

Vatikán (23. novembra, RV) – V Aule Jána Pavla II., bola predstavená kniha rozhovorov pápeža Benedikta XVI. s nemeckým žurnalistom Petrom Seewaldom s názvom „Svetlo sveta. Pápež, Cirkev a znamenia čias. Knihu vydalo vatikánske vydavateľstvo Libreria editrice vaticana a dnes ju predstavili Peter Seewald, predseda Pápežskej rady pre podporu novej evanjelizácie arcibiskup Rino Fisichella, taliansky žurnalista Luigi Accattoli, riaditeľ vatikánskeho nakladateľstva don Giuseppe Costa a hovorca Svätej stolice páter Federico Lombardi SJ. Kniha vyšla v hlavných európskych jazykoch. Ako o „jedinečnej knihe, o dare pre Cirkev a svet, ktorý vyzýva človeka dnešnej doby k obráteniu srdca“ hovoril o novom diele páter Federico Lombardi SJ. Ako povedal, včera sa pápeža opýtal na dôvody takejto originálnej voľby – knihy vo forme rozhovoru. Páter Lombardi na margo toho odpovedal:

„Pápež uskutočnil túto voľbu preto, lebo si myslel, že práve takýmto rozprávaním môže ľuďom dneška jednoduchým jazykom priblížiť mnohé témy a otázky, ktoré si ľudia kladú, že by to mohla byť dobrá služba, akú môže vykonať. Rodí sa z pastoračnej pohnútky, z pohnútky prispieť takouto formou jednoduchého rozprávania, z ochoty odpovedať na otázky sveta, na otázky ľudí dnešnej doby.“

Ako hovorca Svätej stolice dodal, pápež totiž v knihe odpovedá na otázky, týkajúce sa mnohých tém:

„To, čo chcel pápež ponúknuť, nie je odborná diskusia s odbornou terminológiou na morálne otázky. Toto totiž nie je úlohou knihy takéhoto druhu. A potom nechce «oberať» o prácu vatikánske kongregácie, najmä Kongregáciu pre náuku viery. Chcel použiť hovorový jazyk, ktorému by všetci rozumeli. Môžeme byť pápežovi vďační za takéto skutočne odvážne komunikačné gesto. Snažil sa hovoriť jazykom prístupným pre všetkých. Chcel odpovedať na mnohé otázky, aj s tým rizikom, že vyvolajú ďalšie diskusie, alebo že nebude vždy dobre pochopený.“

Benedikt XVI. sa v knihe zamýšľal nad mnohými otázkami, ako napr. aids, sexualita, potraty, rozvedení a nanovo zosobášení katolíci, islam, prípad Williamson, ekumenizmus, tridentská sv. omša, či ľahšie témy, ako napríklad obľúbené pápežove filmy a pod. V závere Svätý Otec zdôrazňuje, že Eucharistia je „centrálnou udalosťou histórie sveta, jedinou rozhodnou silou, z ktorej môžu vyvieriť premeny“.

Mons. Fisichella dnes pri predstavení podotkol, že žijeme v časoch, v ktorých je mimoriadne potrebná nová evanjelizácia, v časoch, v ktorých evanjelium musí byť ohlasované v jeho veľkej a nemennej racionalite a v tej sile, ktorá dosahuje túto racionalitu takým spôsobom, že bude siahať k novému spôsobu nášho myslenia a nášho chápania. Potom pokračoval:

„Kniha Svetlo sveta očividne nie je knihou napísanou Benediktom XVI., ale napriek tomu hovorí o jeho

myšlienkach, jeho obavách a utrpení počas týchto rokov, ako aj o jeho pastoračnom programe, či očakávaniach do budúcnosti. Z čítania vyplýva, že pápež je optimistom čo sa týka života Cirkvi, aj napriek ťažkostiam, ktoré ho vždy sprevádzali. Doslova sa píše: «Cirkev rastie a je živá, je veľmi dynamická. Za posledné roky počet kňazov aj seminaristov na celom svete vzrástol. Povedané inými slovami: Cirkev sa nemôže identifikovať len z hľadiska fragmentu geografickej oblasti, ona totiž objíma a siaha do každej časti. Cirkev zahŕňa aj hriešnikov. Ak by tu Cirkev už nebola, celé oblasti života by smerovali ku kolapsu, pretože dobro, ktoré dosahuje stojí pred zrakmi všetkých a to aj napriek tomu, že by často chceli svoj pohľad obrátiť inam»“.

Ako ďalej Mons. Fisichella dodal, dielo je svedectvom toho, že Benedikt XVI. otvára svoje srdce a trpezlivo a jasne odpovedá na každú otázku, ktorú dostane. Autor Peter Seewald o knihe hovoril ešte na konci júla v Castel Gandolfe takto:

„Kniha sa mnohým nebude páčiť. Niektorým kvôli myšlienkam, ktoré pápež vyjadruje a iným preto, že obraz pápeža, ktorý z knihy vystupuje, nijako nekorešponduje s tým, ktorý si ľudia sami vytvorili na základe toho, čo nás obklopuje v médiách. Možno, že sa nebude páčiť ani v niektorých cirkevných kruhoch. Kniha však určite mnohých zaujme. Jednak svojou jasnosťou tém, ktoré pápež predkladá, pravdou, ktorú obhajuje a prorockým tónom, ktorý v nej zaznieva. Kniha nie je teologickou rozpravou, ale otvorenou diskusiou o kríze Cirkvi, o problémoch spoločnosti a cielene apeluje na cirkevné i svetské inštitúcie, ako i na jednotlivcov, pretože sa nachádzame v rozhodujúcom okamihu dejín, v ktorom už nemôžeme naďalej pokračovať rovnakým spôsobom.“ -sg-

Nóta P. Federica Lombardiho SJ, o vyjadrení Svätého Otca ohľadne používania prezervatívov

„Na konci 11. kapitoly knihy Svetlo sveta pápež odpovedá na dve otázky ohľadne boja proti AIDS a používania prezervatívov, otázky týkajúce sa diskusie nadväzujúcej na pápežove slová, ktoré povedal o tejto téme počas svojej cesty do Afriky v roku 2009.“

„Pápež jasne zdôrazňuje, že vtedy nemal v úmysle zaujať nejaký postoj ohľadne problému prezervatívov vo všeobecnosti, ale chcel zdôrazniť, že problém AIDS nemožno vyriešiť iba šírením prezervatívov, lebo treba urobiť oveľa viac: robiť prevenciu, vychovávať, pomáhať, radiť, byť nablízku ľuďom, či už preto, aby neochovali, ale aj vtedy, keď už sú chorí.“

„Pápež konštatuje, že aj v mimocirkevnom kontexte sa rozvinulo podobné povedomie, ako to vidno z tzv. teórie ABC (abstinencia – byť verný – kondóm), v ktorej

prvé dve skutočnosti (abstinencia a vernosť) sú oveľa dôležitejšie a pre boj proti AIDS podstatné, zatiaľ čo prezervatív je na poslednom mieste, a slúži ako východisko vtedy, keď prvé dve chýbajú. Treba si teda jasne uvedomiť, že prezervatív nie je riešením tohto problému.“

„Pápež ďalej rozširuje svoj pohľad a trvá na tom, že sústreďovanie sa iba na prezervatív sa rovná znehodnoteniu sexuality, ktorá stráca svoj význam ako prejav lásky medzi dvoma osobami a stáva sa akoby ‚drogou‘. Bojovať proti takémuto znehodnoteniu sexuality je ‚súčasťou veľkého úsilia o to, aby bola sexualita hodnotená pozitívne a mohla plniť svoju pozitívnu úlohu v celistvosti ľudského bytia‘.“

„Vo svetle tohto širšieho a hlbšieho pohľadu na ľudskú sexualitu a na s ňou súvisiace dnešné problémy pápež potvrdzuje, že ‚prirodzene Cirkev nepovažuje prezervatívy za skutočné a morálne riešenie‘ problematiky AIDS“.

„Zároveň pápež uvažuje o výnimočnej situácii, v ktorej praktizovanie sexuality predstavuje pre život druhého skutočné riziko. V takom prípade pápež morálne neospravedlňuje nezriadené praktizovanie sexuality, ale považuje používanie prezervatívov na zmenšenie rizika nákazy za ‚prvý akt zodpovednosti‘ a ‚prvý krok na ceste k humánnejšej sexualite‘, na rozdiel od ich nepoužívania, ktoré by ohrozilo život toho druhého“.

„Preto nemôže byť pápežovo odôvodnenie definované ako revolučná zmena názoru“.

„Mnohí morálni teológovia a cirkevné autority podporili a podporujú podobné stanoviská; predsa však je pravdou, že z úst pápeža sme ich ešte nepočuli takto jasne, aj keď len vo forme rozhovoru a nie učenia Magistéria“.

„Benedikt XVI. nám teda odvážne poskytuje dôležitý príspevok k vyjasneniu a hlbšiemu pochopeniu tejto dlho diskutovanej otázky. Je to originálny príspevok, pretože na jednej strane ostáva verný morálnym princípom a jasne odmieta iluzórnu cestu akou je ‚dôvera v prezervatív‘; na druhej strane však ukazuje chápanie a dlhodobý pohľad, schopný vidieť i malé, hoci iba počiatočné a ešte zmätené kroky ľudstva – často duchovne a kultúrne chudobného – k praktizovaniu ľudskejšej a zodpovednejšej sexuality.“

Preklad Mária Spišiaková

Medzinárodný kongres na tému „Kresťanská rodina ako predmet evanjelizácie“

Vatikán (25. novembra, RV) – Pápežská rada pre rodinu zorganizovala v Ríme v dňoch 25. – 27. novembra 2010 medzinárodný kongres na tému „Kresťanská rodina ako predmet evanjelizácie“.

Zámerom kongresu je nielen posilniť úlohu rodiny

ako príjemcu evanjelizácie, ale hlavne docieľiť, aby sa samotná rodina stala schopnou odovzdávať posolstvo evanjelia, skrze svoju angažovanosť a skrze svedectvo kresťanského života. Už Druhý vatikánsky koncil nazval rodinu „domácou cirkvou“ a tým naznačil hlavnú úlohu rodiny, spočívajúcu v odovzdávaní viery ďalším generáciám.

Kongres slávnostne otvoril (a aj ho ukončí) kardinál Ennio Antonelli, predseda Pápežskej rady pre rodinu. Ďalej sa na kongrese budú podieľať kardináli Antonio Cañizares, prefekt Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí, a Marc Ouellet, prefekt Kongregácie pre biskupov. Na kongrese sa zúčastňuje 200 osôb, z nich je 13 biskupov, 25 kňazov, veľa manželských párov a zasvätených osôb. Veľká väčšina z nich je určená biskupskými konferenciami za zodpovedných za pastoraáciu rodín vo svojich diecézach. Pochádzajú z 38 národností a z 5 kontinentov.

Kardinál Ennio Antonelli sa počas úvodnej svätej omše vo svojej homílii zameril na exegézu dnešných liturgických čítaní, hovoriacich o univerzálom súde (1. čítanie) a o páde Jeruzalema (evanjelium). Následne prešiel k vzťahu muža a ženy a k rodine, keďže: „Ako je Boží súd anticipovaný v dynamike a v udalostiach dejín, tak je aj vzťah Boha s ľuďmi anticipovaný v dejinách ľudstva. Týmto obrazom vzťahu medzi Bohom a človekom je práve manželstvo medzi mužom a ženou. Eucharistia je svadobnou hostinou, predzvesťou večnej radosti medzi Kristom - ženichom a Cirkvou - jeho nevestou. Je zjavné, že manželstvo a kresťanská rodina nachádzajú istotu a podporu v účasti na Eucharistii. Kristus vždy nanovo zjavuje kresťanským manželom svoju lásku k Cirkvi, svojej neveste, a tak oživuje a posilňuje vzájomnú lásku manželov, robí ich schopnými milovať sa navzájom tým istým spôsobom, ako On miluje Cirkev, ba priam tou istou láskou, akou On miluje Cirkev. Takto vždy viac robí z ich rodiny malú domácu cirkev.“

Pápežská rodina smúti za zosnulou Manuelou Camagniovou

Vatikán (24. novembra, RV) – Smútok v pápežskej rodine – v stredu ráno zomrela v Ríme žena žijúca v laickom zasvätení Manuela Camagniová, jedna zo štyroch tzv. Memores domini, pracujúcich v službách Benedikta XVI. v pápežskom apartmáne. Ženu zrazilo včera večer auto na rímskej ulici Via Nomentana a snaha o jej záchranu na Poliklinike Umberta I. bola márna. Svätého Otca informovali o tejto smutnej udalosti pred slávením rannej svätej omše a za zosnulú sa pomodlil. V knihe rozhovorov s Benediktom XVI. „Svetlo sveta“, ktorú včera predstavila Svätá stolica, rozpráva pápež aj o osobných sekretároch a štyroch Memores domini – teda aj o nej. -sg-

Zomrel kardinál Urbano Navarrete SJ

Taliansko (22. novembra, RV) – Vo veku 90 rokov zomrel v Ríme kardinál Urbano Navarrete SJ. Pri tejto príležitosti zaslal pápež Benedikt XVI. generálnemu predstavenému Spoločnosti Ježišovej, Adolfovi Nicolasovi telegram, v ktorom vyjadruje hlboký zármutok nad stratou svojho osobného priateľa. Vyjadruje v ňom i svoju úctu k jeho osobnému svedectvu kresťana a zasvätenej osoby a aj k jeho príkladnej službe v oblasti formovania novej generácie kňazov. V telegrame spomenul i jeho dlhú zodpovednú službu, ktorú vykonával ako právnik jednak v pedagogickej oblasti na Pápežskej Gregorovej univerzite, ako aj v činnosti pre Svätú stolicu.

Vo štvrtok sa konala v Bazilike sv. Petra zádušná svätá omša spojená s pohrebnými obradmi za zosnulého kardinála Urbana Navarreteho SJ, ktorý zomrel v pondelok vo veku 90 rokov v Ríme. Liturgii predsedal kardinál Angelo Sodano, dekan Kolégia kardinálov. V závere sv. omše - počas pohrebných obradov, Svätý Otec povedal:

„A mnohí z tých, čo spia v prachu zeme, sa zobudia.“ (Dan 12,2)

Slová proroka Daniela, ktoré sme si vypočuli v prvom čítaní, sú jasným svedectvom biblickej viery vo vzkriesenie z mŕtvych. Prorocká vízia je zameraná na posledné časy: po dobe veľkej úzkosti, Boh vyslobodí svoj ľud. Spasení však budú iba tí, ktorí sú zapísaní v „knihe života“. Horizont popisovaný Danielom je horizontom ľudu Zmluvy, ktorý uprostred ťažkostí, skúšok a prenasledovaní musí zaujať postoj pred Bohom: uchovať pevnú vieru otcov alebo ju zaprieť. Prorok oznamuje dvojaký záverečný údel, ktorý z toho vyplýva: jedni sa prebudia k „večnému životu“, druhí k „večnej hanbe“. Je tu teda zdôraznená Božia spravodlivosť. Tá nedovolí, aby tí, ktorí stratili život pre Boha, ho stratili definitívne. Takáto je Ježišova náuka: kto sa rozhodne klásť na prvé miesto Božie kráľovstvo, kto vie pre neho opustiť dom, otca, matku, kto je ochotný stratiť vlastný život pre tento drahocenný poklad, získa život večný (porov. Mt 19,29; Lk 9,24).

Páni kardináli, ctihodní bratia v biskupskej a kňazskej službe, všetci drahí veriaci, vo svetle viery v Krista, ktorý je naším životom a vzkriesením, slúžime dnes pohrebné obrady drahého a cteného kardinála Urbana Navarreteho, ktorý tento pondelok vo veku 90 rokov ukončil svoje dlhé a plodné pozemské putovanie. Zaradil sa, ako si radi predstavujeme, do šiku tých, ktorí bezvýhradne dali svoj život Božiemu kráľovstvu, a preto dúfame, že jeho meno je teraz zapísané v „knihe života“.

„Tí, čo mnohých priviedli k spravodlivosti, budú ako hviezdy na večné veky“ (Dan 12,3).

So sklúčenou a vdáchnou dušou by som chcel v tejto chvíli pripomenúť zosnulého kardinála ako „učiteľa spravodlivosti“. Štúdium a zaniietené prednášky kanonického práva boli v jeho živote ústredným prvkom. Výchova

osobitne mladej generácie ku skutočnej spravodlivosti, spravodlivosti Krista a evanjelia, to bola služba, ktorú konal kardinál Navarrete po celý svoj život. Venoval sa jej veľkodušne a s pokornou ochotou v rôznych situáciách, do ktorých ho postavila poslušnosť a Božia prozreteľnosť: od univerzitných ául, osobitne ako odborník na manželské právo, cez úrad dekana Fakulty kanonického práva Pápežskej Gregorovej univerzity, až k zodpovednosti jej rektora. Rád by som tiež zdôraznil jeho starostlivosť o dôležité cirkevné udalosti, akými boli diecézna rímska synoda a Druhý vatikánsky koncil, ako i jeho kompetentný vedecký prínos k revízii Kódexu kanonického práva a plodná spolupráca s rôznymi dikastériami Rímskej kurie, kde bol vzácnym poradcom.

O svojom kňazskom a rehoľnom povolaní kardinál Navarrete v jednom z nedávnych rozhovorov povedal: „Nikdy som nepochyboval o svojom rozhodnutí. Nikdy som nemal pochybnosti, že je to moja cesta - ani vo chvíľach protivenstiev“, v tých najťažších momentoch. Toto tvrdenie zachytáva veľkodušnú vernosť tohto služobníka Cirkvi Pánovmu povolaniu, Božej vôli. Z vyváženosti, ktoré ho charakterizovali, hovorieval, že hlavné princípy, ktoré ho pri štúdiu viedli, boli tri: veľká láska k minulosti, k tradícii, pretože kto na vedeckom a osobitne cirkevnom poli nemiluje minulosť, je ako syn bez rodičov; potom vnímavosť k problémom, požiadavkám a výzvam prítomnosti, do ktorých nás postavil Boh; a nakoniec schopnosť pozerat' a otvoriť sa budúcnosti bez bázne a s nádejou, ktorá vychádza z viery. Táto hlboko kresťanská vízia viedla jeho úsilie pri výučbe a skutkoch pre Boha, pre cirkev a pre človeka.

„Boh, bohatý na milosrdenstvo..... oživil nás s Kristom“ (Ef 2,4).

Osvietení slovami svätého Pavla, ktoré sme si vypočuli v druhom čítaní, obraciame pohľad na tajomstvo vtelenia, utrpenia, smrti a vzkriesenia Krista, v ktorom spočíva naša pravá spravodlivosť, dar Božieho milosrdenstva. Božia láska, ktorá na nás bola v hojnosti vyliaata skrze výkupnú krv ukrižovaného Krista, nás obmýva z vín, oslobodzuje nás zo smrti a otvára nám bránu večného života. Apoštol dôrazne opakuje: „milosťou ste spasení“ (v. 5), darom prekypujúcej lásky Otca, ktorý obetoval svojho Syna. V Kristovi nachádza človek cestu spásy a tiež ľudské dejiny dostávajú svoj oporný bod a svoj hlboký zmysel. V tomto horizonte nádeje dnes uvažujeme o kardinálovi Urbanovi Navarretem. Usnul v Pánovi na konci svojho čínorodého života, v ktorom nepretžite vyznával vieru v toto tajomstvo lásky a slovami i životom všetkým ohlasoval: „milosťou sme spasení“ (Ef 2,5).

„Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja“ (Jn 17,24).

Táto vrúcna spásonosná Kristova vôľa osvecuje život po smrti: Ježiš chce, aby tí, ktorých mu dal Otec, boli s Ním a kontemplovali jeho slávu. Existuje teda určitý

údel šťastia, údel plného zjednotenia s Bohom, ktorý vyplýva z vernosti, s ktorou sme zostali spojení s Ježišom Kristom na našej pozemskej ceste. Bude to vstup do spoločenstva svätých, kde kraluje pokoj a radosť zo spoločnej účasti na Kristovej sláve.

Žiarivá pravda viery života večného nás utešuje vždy, keď sa naposledy lúčime so zosnulým bratom. Kardinál Urbano Navarrete, duchovný syn svätého Ignáca z Loyoly, je jedným z verných učeníkov, ktorých Otec dal Kristovi, „aby boli s ním“. „Bol s Ježišom“ v priebehu svojej pozemskej existencie, poznal ho po mene (porov. 26), miloval ho a žil v dôvernom zjednotení s ním, osobitne v dlhých modlitbách, kde z pramene spásy čerpal silu k vernosti Božej vôli za každých i tých najnepriaznivejších okolností. Naučil sa tomu už ako dieťa v rodine, vďaka žiarivému príkladu rodičov, osobitne svojho otca. Tí dokázali vytvoriť v rodine atmosféru hlbokej kresťanskej viery a v šiestich deťoch, z ktorých traja sa stali jezuitmi a dve rehoľnými sestrami, vzbudili odvahu dosvedčovať vlastnú vieru, ničomu nedávať prednosť pred láskou ku Kristovi a konať všetko na väčšiu slávu Božiu.

Drahí priatelia, tento pohľad viery bol oporou nášmu ctihodnému bratovi v priebehu jeho dlhého života, a túto vieru hlásal. Obráťme sa k nekonečne milosrdnému Bohu, pretože teraz sa viera kardinála Navarreteho stala videním, stretnutím tvárou v tvar s tým, v ktorého láske dokázal rozpoznať a hľadať dovŕšenie každého zákona. Zverme jeho dušu príhovoru Ježišovej a našej Matky. Sme si istí, že ona, Speculum iustitiae, ho prijme a uvedie do Božieho neba, kde sa bude môcť naveky tešiť v plnosti pokoja. Amen.

-Fr-

Stanovisko Svätej stolice k biskupskej vysviacke v Číne

Vatikán (24. novembra, RV) – Svätá stolica dnes vydala stanovisko v súvislosti s biskupskou vysviackou rev. Jinaica v sobotu 20. novembra v Chengde v Číne. Uvádza sa v ňom, že Svätý Otec prijal túto správu s hlbokým zármutkom, keďže táto vysviacka bola udelená bez apoštolského mandátu a teda predstavuje bolestivé zranenie cirkevného spoločenstva a vážne porušenie katolíckej disciplíny. V každom prípade – ako sa ďalej uvádza – to, čo je tu na prvom mieste bolestne evidentné v prípade rev. Jinaica je, že vplyvom takejto biskupskej vysviacky sa ocitá vo veľmi vážnej situácii z hľadiska kánonického práva naproti Cirkvi v Číne a univerzálnej Cirkvi, vystavujúc sa tak aj vážnym očakávaným trestom, osobitne kánonu 1382 Kódexu kánonického práva.

Hovorca Svätej stolice páter Federico Lombardi SJ vydal minulý týždeň vyhlásenie v súvislosti so správami o biskupskej vysviacke v Čínskej ľudovej republike:

„Svätá stolica je znepokojená správami z Číny o tom, že niektorí biskupi, ktorí sú v jednote s pápežom, sú vládnymi úradníkmi nútení zúčastniť sa na nepovolenej biskupskej vysviacke v Chengde, v severovýchodnom Hebeji, ktorá je naplánovaná na 20. novembra. Ak sú tieto správy pravdivé, Svätá stolica považuje takéto skutky za vážne narušenie slobody náboženstva a svedomia. Bolo by to taktiež považované za nepovolené a poškodzujúce konštruktívne vzťahy, ktoré sa v poslednej dobe rozvinuli medzi Čínskou ľudovou republikou a Svätou stolicou. Svätá stolica ďalej potvrdzuje, že otec Jozef Guo Jincui nezískal súhlas Svätého Otca, aby bol vysvätený za biskupa Katolíckej cirkvi. Svätá stolica v snahe rozvíjať pozitívne vzťahy s Čínou, kontaktovala čínskych predstaviteľov o celej tejto záležitosti a jasne ich oboznámila o svojom stanovisku.“

-sg-

Päť odstúpených anglikánskych biskupov vstúpi do Katolíckej cirkvi už v januári

Veľká Británia (RV/Zenit) – Začiatkom januára 2011 bude piatim anglikánskym biskupom, ktorí odstupujú z pastoračnej služby v Anglikánskej cirkvi s účinnosťou od 31. decembra tohto roka, umožnené „vstúpiť do plného spoločenstva s Katolíckou cirkvou“. Oficiálne vyhlásenie bolo vydané dnes ráno Konferenciou biskupov Anglicka a Walesu. Informuje o časovom horizonte zriadenia personálneho Ordinariátu v Anglicku a Walese, na základe apoštolskej konštitúcie Anglicanorum Coetibus. Počas januára je zároveň očakávané vydanie zriaďujúceho dekrétu Ordinariátu a bude oficiálne vymenovaný ordinár. Následne bývalí anglikánski biskupi v aktívnej službe, ktorých žiadosti akceptuje Kongregácia pre náuku viery, budú začlenení do katolíckeho diakonátu a kňazstva pre službu v Ordinariáte.

Rovnako sa očakáva, že niekdajší anglikánski biskupi vo výslužbe, ktorých žiadosti na prijatie budú odsúhlasené vatikánskym dikastériom, vstúpia do plného spoločenstva s Katolíckou cirkvou pred Pôstnym obdobím. „To im umožní, aby spolu s ordinárom a ďalšími bývalými anglickými biskupmi, pomáhali s prípravou a prijímaním niekdajšieho anglikánskeho kléru a veriacich do plného spoločenstva s Katolíckou cirkvou počas Veľkého týždňa,“ píše sa vo vyhlásení. Pred začatím Pôstneho obdobia sa pre nich začne obdobie „intenzívnej formácie“. Následne, v termíne, ktorý bude dohodnutý medzi ordinárom a miestnym diecéznym biskupom, budú prijatí do Katolíckej cirkvi. Odhaduje sa, že to bude na Zelený štvrtok, alebo Bielu sobotu. Ďalej bude nasledovať formácia v katolíckej teológii a pastoračnej praxi pre veriacich a ich pastierov adekvátne dlhú dobu.

-sg-

Kňazská rekolekcia s biskupmi a kardinálom Jozefom Tomkom

V Kňazskom seminári v Badíne sa 22. novembra 2010 uskutočnila kňazská rekolekcia s ďakovnou svätou omšou za dar života 70 rokov Mons. Rudolfa Baláža, banskobystrického diecézneho biskupa. Hlavným celebrantom eucharistickej slávnosti bol J. Em. Jozef kardinál Tomko. Koncelebrovali arcibiskupi a biskupi rímskeho aj gréckeho obradu, Mons. Mario Giordana, apoštolský nuncius na Slovensku a kňazi Banskobystrickej diecézy.

Sláviacemu zhromaždeniu sa v homílii prihovoril Jozef kardinál Tomko a prečítal blahoprajný telegram Svätého Otca Benedikta XVI. Kardinál Tomko taktiež odovzdal Mons. Rudolfovi Balážovi prsteň, ktorý mu Svätý Otec poslal s telegramom.

Kardinál v homílii nadviazal na slová žalmistu, ktorý v modlitbe volá: A tak nás nauč rátať naše dni, aby sme našli múdrosť srdca. (porov. Žalm 90, 12) „So žalmistom sa nám treba dívať

s biblickou múdrosťou srdca na celú spoločnosť,“ pokračoval Jozef Tomko. V zamyslení nad spoločenskou situáciou, ktorú prežíva vo svojej diecéze i biskup jubilant, kardinál upozornil na nápadne rýchly úpadok rodiny na Slovensku.

Zamyslel sa nad rastúcimi štatistickými hodnotami rozvodovosti a rastúcim spolužitím párov mimo manželského zväzku. Druhou bolestnou tvárou akejsi krízy lásky sú mnohé odchody kňazov z kňazskej služby. Jozef kardinál Tomko si s prítomnými teda položil otázku, „aká generácia nám na Slovensku vyrastá a kam sa poberá náš štát?“

V príprave na cyrilometodské jubileum, ktorým si v roku 2013 Slovensko pripomenie 1150. výročie príchodu svätých Cyrila a Metoda, slovenskej spoločnosti poprial rast a oživenie duchovných hodnôt.

Kardinál Tomko, ktorý biskupa Rudolfa Baláža vysvätil na diecézneho biskupa v roku 1990 v Banskej Bystrici, mu aj teraz poprial hojnosť Božích milostí na príhovor Sedembolestnej Matky Božej, Patrónky Slovenska.

Arcibiskup Mário Giordana, apoštolský nuncius na Slovensku v príhovore vyzdvihol z mnohých darov života jubilujúceho práve dar kňazského povolania. Vyzval prítomných, „aby sme za dar kňazstva Bohu ďakovali a objavovali jeho veľkosť, krásu a nedali sa odradiť vlastnou ľudskou slabosťou.“ Apoštolský nuncius v tejto súvislosti spomenul dôležitú jednotu diecéznych biskupov s pápežom, ktorí tak viditeľne tvoria jednotu Kristovej cirkvi na zemi.

Za kňazov diecézy slovo uznania a vďaka otčovi biskupovi predniesol Mons. Marián Bublinc, generálny vikár. Spolu s rektorom seminára Jánom Víglašom odo-

vzdali biskupovi Rudolfovi dar od jeho kňazov, biskupskú berlu z olivového dreva. Práve olivové drevo, ako uviedol Bublinc, prináša symboliku Getsemanskej záhrady, kde Kristus trpel a jeho nasledovník sa tiež nevyhne utrpeniu v službe. Ďalšou symbolikou berly má byť opora pastiera no i palice, ktorou pastier chráni stádo od útokov.

Marián Bublinc v mene kňazov diecézy poďakoval diecéznemu biskupovi obzvlášť za tri pastoračné oblasti. Prvou je vybudovanie kňazského seminára, teda obnovenie kňazskej výchovy a podpora zasvätených. Druhou je podpora rodiny a katechézy o rodine. Sociálne diela a starostlivosť o starých a chorých ľudí sú treťou oblasťou, ktorej sa diecézny biskup obzvlášť venoval počas doterajšej služby.

Za kolégium slovenských biskupov sa prihovoril košický arcibiskup Mons. Bernard Bober. Rudolfovi Balážovi poďa-

koval za svedectvo života a vernosť pravde. Podotkol, že „pravda o Bohu a pravda o nás samých nás robí slobodnými“. V neposlednom rade poďakoval za mnohoročnú spoločnú službu s biskupom Rudolfom, prvým predsedom Komisie pre katechizáciu a školstvo Konferencie biskupov Slovenska.

Diecézny biskup využil slávnostnú príležitosť na to, aby poďakoval aj kňazom Banskobystrickej diecézy. „Som rád, že môžem pozeráť na tváre našich kňazov, ktorým z tohto miesta ďakujem, že sú moji dobrí spolupracovníci,“ uviedol Mons. Baláž. Slávnostná rekolekcia pokračovala prípitkom a obedom.

Mons. Rudolf Baláž sa dožíva 70 rokov života

Banskobystrický biskup Rudolf Baláž sa narodil 20. novembra 1940 v Nevoľnom, v Kremnických vrchoch. Od roku 1990 je pätnástym diecéznym biskupom v histórii Banskobystrickej diecézy. Je prvým biskupom rodákom diecézy a vedie ju 20 rokov.

Biskupskú vysviacku prijal 19. marca 1990 v Banskej Bystrici z rúk Jozefa kardinála Tomku. Ako motto pre svoju apoštolskú službu si vybral evanjelióvu výzvu Pravda vás vyslobodí - Veritas liberabit vos.

Počas svojho pôsobenia vkladáním rúk udelil kňazskú vysviacku 196 kňazom.

Bol koordinátorom pri príprave podkladov na územnú reorganizáciu západnej metropólie Katolíckej cirkvi na Slovensku. Reorganizácia bola zavŕšená rozhodnutím pápeža Benedikta XVI. zo 14. februára 2008.

Od roku 1994 do jubilejného roku 2000 bol predsedom Konferencie biskupov Slovenska .

Zuzana Juhaniaková, snímka Peter Zimen

V piatok sa zavŕšilo podujatie „Biblia dňom i nocou“

V piatok 26. novembra 2010 o 8.30 hodine ráno dočítali v bratislavskom Kostole svätého Ladislava posledné stránky Svätého písma, čím sa definitívne zavŕšilo päťdňové duchovné podujatie „Biblia dňom i nocou“. Tri záverečné kapitoly poslednej knihy Nového zákona – Zjavenia svätého Jána – prečítal bratislavský arcibiskup metropolita Stanislav Zvolenský. Potom v príhovore vyjadril radostné prekvapenie z posvätnéj atmosféry uplynulých dní, keď množstvo čítajúcich a počúvajúcich pristupovalo k Svätému písmu ako k žriedlu živej vody a Boží Duch Svätý sa rozlične dotýkal našich sídc. Napokon arcibiskup Zvolenský poďakoval všetkým organizátorom, a prítomným udelil svoje požehnanie.

Kardinál Jozef Tomko prečítal úryvok z Bible

V utorok 23. novembra prečítal príslušnú biblickú stať kardinál Jozef Tomko, emeritný prefekt Kongregácie pre evanjelizáciu národov.

Jozef Haľko

Trnavská novéna sa skončila

V nedeľu 21. novembra 2010 sa vo večerných hodinách skončila tohtoročná Trnavská novéna. Ešte dopoludnia o 9.30 slúžil slávnostnú svätú omšu s procesiou v Bazilike sv. Mikuláša kardinál Jozef Tomko. Kardinál v homílii pripomenul ukončenie Trnavskej novény a tristé výročie zastavenia moru na príhovor Panny Márie. Takisto pripomenul nedeľu Krista Kráľa, kde okrem iného vyzdvihol vzťah Panny Márie a jej Syna: „Spája ich aj kráľovská hodnosť, lebo matku kráľa nazývame kráľovnou. Treba si však dobre vysvetliť, aký Kráľ je Kristus a aká Kráľovná je Mária. A treba si aj uvedomiť, že sú to živé osoby - dnes živé. A že majú k nám osobný a osobitný vzťah, že pre nás čosi znamenajú natoľko, že vstupujú do našej osobnej histórie a do nášho života tak, ako vstúpili aj do života celého ľudstva.“

Tohtoročná Trnavská novéna sa začala v sobotu 13. novembra. Každý deň o 18. hodine počas svätej omše odzneli homílie pozvaných kazateľov na jednotnú tému Mária v evanjeliách. Počas deviatich dní bolo odslúžených 41 svätých omší a rozdalo sa stotisíc svätých prijímaní. „Je ťažko presne určiť, koľko ľudí sa tu denne vystriedalo, ale podľa odhadov to počas dňa bolo okolo 9-tisíc veriacich,“ zhmľul v číslach Trnavskú novénu trnavský dekan Marcel Kubinec. Samotnú novénu však predovšetkým vníma ako duchovnú obnovu ľudí, ktorí sa na nej zúčastnili. „Je takisto vyjadrením úcty k Panne Márii, ktorá aj v dnešnej dobe koná veci, ktoré si nevieme vysvetliť. Panna Mária má hlbokú historickú účasť na živote obyvateľov mesta a novéna je fenomén, ktorý si tiež ľudsky nevieme vysvetliť.“

Trnavská novéna má dlhoročnú tradíciu. Pred tromi storočiami zachránila Panna Mária mesto od tureckého vpádu a moru. Na obraze sa v roku 1663 objavili krvavé slzy. V tom čase Uhorsko ohrozovali Turci, ktorí však Trnavu obišli. Obraz slzil aj počas kuruckej vojny v roku 1708. Neskôr ho preskúmala zvláštna komisia a na základe výsledkov ostrihomský arcibiskup Kristián August schválil verejnú úctu obrazu Panny Márie Trnavskej. Keď v roku 1710 vypukol v Trnave mor, magistrát mesta dal odslúžiť prosebnú svätú omšu za ochranu pred morom. Po omši nasledovala procesia po meste s obrazom Panny Márie Trnavskej. Mor zázračne prestal hneď na druhý deň. Trnavčania dali Panne Márii z vd'aky sľub, že sa každú sobotu zúčastnia d'akovnej svätej omše a raz do roka novény pod jej obrazom.

-mv-

Stretnutie delegátov hnutí a združení Trnavskej arcidiecézy

V rámci Trnavskej novény sa za účasti trnavského arcibiskupa Róberta Bezáka uskutočnilo neformálne pracovné stretnutie delegátov hnutí a združení Trnavskej arcidiecézy. Stretnutia sa zúčastnilo vyše 30 delegátov z 22 hnutí a združení pôsobiacich v Trnavskej arcidiecéze. Cieľom tohto stretnutia bolo nadviazať na dobrú spoluprácu hnutí a združení na úrovni Trnavy a ponúknuť charizmu hnutí a združení pre službu v arcidiecéze. Účastníkov tohto stretnutia potešilo, že ich aj arcibiskupove myšlienky a vízie sa zhodli. Spoločným cieľom je hľadať miesto hnutí a združení a určiť ich zodpovednosť, nie v násilnej jednote, ale s rešpektovaním charizmy jednotlivých hnutí a združení. Priestor spolupráce vidia skôr medzi subjektmi, ktoré sa zaoberajú podobnou problematikou - či už je to téma rodiny, sociálne témy, ochrana života, evanjelizácia a iné. (V takomto zmysle sa už rozbieha sieťovanie organizácií pôsobiacich v sociálnej oblasti.) Dôležitá je však aj potreba koordinácie a vzájomnej informovanosti, najmä pri organizovaní veľkých arcidiecéznych podujatí a kľúčových podujatí hnutí a združení. Na druhej strane autorita arcibiskupa môže podporiť a zjednotiť snahy hnutí a združení, či je to na cirkevnej pôde alebo v spoločnosti, napr. aj v oblasti legislatívy a prijímania rozhodnutí. Jedným z výsledkov tohto stretnutia je rozhodnutie, že hnutia a zdruzenia budú pravidelne informovať o svojej agende prostredníctvom zamestnanca arcidiecézy. Dva až tri razy ročne sa uskutočnia pracovné stretnutia hnutí a združení s trnavským arcibiskupom. Informácie o hnutiach a zdruzeniach, prítomných v arcidiecéze a kontakty budú zverejnené na webovej stránke arcidiecézy. Podujatie sa uskutočnilo z iniciatívy Fóra kresťanských inštitúcií a Rady KBS pre laické a apoštolské hnutia.

Katarína Hulmanová, FKI

Požehnanie reverend v bratislavskom seminári

V stredu 24. novembra 2010 Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup - metropolita požehnal počas svätej omše v Kňazskom seminári sv. Cyrila a Metoda v Bratislave siedmim bohoslovcami reverendy, ktoré si v tento deň aj po prvýkrát verejne obliekli. Táto slávnosť sa konala na spomienku svätých vietnamských mučeníkov, medzi ktorými boli seminaristi, čo položili život za vieru. Boli kruto prenasledovaní a zabití pre vieru v Ježiša Krista. V homílii otec arcibiskup poznamenal, že odev čiernej farby je v našej kultúre symbolom dôstojnosti. Preto aj nositelia reverendy, ktorá je čierna, majú mať toto na mysli, rovnako ako aj to, že nosenie čiernej reverendy má smerovať k bielemu rúchu, obmytému Baránkovou krvou, ktoré dostanú spravodliví v nebi. Pred záverečným požehnaním bohoslovci otcovi arcibiskupovi poďakovali za vykonanie požehnanie reverend, ale aj zablahoželi k jeho sviatku menín i narodenín. Fotografie z tejto slávnosti sú na internetovej stránke www.adsum.sk.

Marek Bartkovský

Výročie posvätenia katedrály – baziliky svätého Emeráma v Nitre

Katedrála – bazilika svätého Emeráma v Nitre slávi 20. novembra výročie svojho posvätenia. Chrám je nástupcom prvého písomne doloženého kresťanského chrámu na našom území, ktorý bol posvätený salzburským arcibiskupom Adalramom v roku 829. Skladá sa z troch častí – Pribinov kostolík, Dolný a Horný kostol. Katedrála je vyzdobená vzácnymi freskami, obrazmi a sochami, ktoré sú od roku 2007 reštaurované. Podľa slov architekta Vladimíra Plekanca, ktorý vedie celú opravu interiéru chrámu, hrozilo, že celé vzácné historické a umelecké dielo, ktoré katedrálu zdobí, by bolo postupne nezvratne zničené. Horná loď katedrály je však dnes už v plnej kráse – obnovený je hlavný oltár Krista Spasiteľa, fresky na všetkých klenbách, výzdoba bočných stien, obrazy i mobiliáre. Pred rokom bol v priestoroch hlavnej lode konsekrovaný pevný obetný stôl, v ktorom sú v striebornej schránke uložené relikvie patrónov diecézy – svätých Andreja Svorada a Beňadika. Za zmienku stojí, že reštaurátori objavili na ľavej strane presbytéria vzácné renesančné pastofórium, teda priestor, ktorý je predchodcom dnešného bohostánku. Nitriansky biskup Viliam Judák zdôrazňuje jeho veľkú hodnotu aj keď je „značne poškodený pravdepodobne z tureckých čias“. Ako ďalej Mons. Judák podčiarkuje, ide o unikát, ktorý sa nenachádza na území celého bývalého Rakúsko-Uhorska.

V súčasnosti prebieha reštaurácia interiéru Dolného kostola. Ako pripomína Vladimír Plekanec, aj táto časť je v „dezolátom stave“. Predchádzal jej archeologický prieskum, ktorý okrem iného odhalil možné pozostatky staršieho kostola, ktoré podľa archeológa Petra Bednára „možno stotožniť s bazilikou svätého Emeráma, spomínanou v legende o životoch svätých Svorada a Benedikta“. Časť archeologických nálezov bude pravdepodobne v blízkej budúcnosti sprístupnená verejnosti. **-ml-**

Riaditeľom SSV opätovne zvolený Mons. Vendelín Pleva

V Trnave sa 23. novembra 2010 zišiel na 13. zasadnutí vo volebnom období 2007 – 2011 Výbor Spolku sv. Vojtecha. Zasadnutie sa začalo svätou omšou ku cti sv. Kolumbána - svätca dňa, ktorú s predsedom SSV pomocným trnavským biskupom Mons. Jánom Oroschom koncebrovali prítomní kňazi.

V homílii Mons. Orosch vyzdvihol skutočnosť, že máme byť misionármi a nielen zamestnancami. Vo svätej omši si prítomní spomenuli aj na dlhoročnú členku Výboru SSV MUDr. Júliu Hlavatú, ktorá zomrela v októbri. Na začiatku zasadnutia riaditeľ SSV oznámil, že na jej miesto nastúpil pán Jozef Candrák.

Samotné rokovanie otvoril úvodným slovom Mons. Ján Orosch a potom viedol podpredseda SSV JUDr. Jozef Opatovský. Po kontrole uznesení z minulých zasadnutí Výboru sa uskutočnila voľba riaditeľa SSV na nové funkčné obdobie 2011 – 2015. Voľba bola tajná a Výbor SSV nanovo v tejto voľbe prejavil svoju dôveru Mons. ThLic. Vendelínovi Plevovi.

Mons. Pleva v príhovore načrtnol stručnú víziu rozvoja SSV, ktorá však bude podrobnejšie rozvinutá na nastávajúcom valnom zhromaždení (VZ). Už na svojom predchádzajúcom zasadnutí Výbor SSV rozhodol, že VZ sa uskutoční na jar 2011.

Na dnešnom zasadnutí bol prijatý dátum 7. máj 2011 a miesto konania Trnava.

Ďalšími bodmi rokovania bola informácia o stave rokovaní medzi SSV a Západoslovenským múzeom v Trnave ohľadom deponovaných exponátov. Šéfredaktor KN Ivan Šulík informoval o stave KN ako aj novej predplatiteľskej súťaži. Výbor prijal na vedomie informáciu hlavnej ekonómky o stave hospodárenia SSV a na základe tohto dal súhlas na splnenie toho, čo bolo v Kolektívnej zmluve na rok 2010, vo vzťahu k zamestnancom SSV ohľadom Vianočného príspevku. Výbor zaujal aj stanovisko k nedovolenému používaniu textov JKS inými vydavateľmi, teda porušeniu vlastníckych práv.

V poslednom bode rokovania zazneli niektoré návrhy na zmenu Stanov SSV, ktoré budú predložené na VZ SSV.

Daniel Dian

Na Akadem zavítalo takmer 500 účastníkov

Na výške vyššie - taký je názov už 19. ročníka stretnutia akademickej mládeže – Akadem. Ten sa uskutočnil v druhý novembrový víkend v Ružomberku. Motto stretnutia bolo inšpirované nedávnym posolstvom pápeža Benedikta XVI., ktoré adresoval mladým.

V športovej hale Koniareň sa zišlo takmer 500 účastníkov z dvanástich univerzitných pastoračných centier v rámci celého Slovenska. Najväčšie zastúpenie malo domáce pastoračné centrum Jána Vojtašáka v Ružomberku.

Hlavný celebrant otvárajacej piatkovej omše bol trnavský arcibiskup Róbert Bezák. Vo svojom úvodnom príhovore upriamil pozornosť na veľkosť srdca a zároveň študentov tak vyzval k odvahe rozvíjať vlastné talenty a dary s pohľadom upriameným na Krista. „Nie je to o tom, aby človek bol vysoký fyzicky, ale predovšetkým svojim srdcom, zmýšľaním a túžbami,“ dodal arcibiskup Bezák.

Ako nás informoval spoluorganizátor stretnutia a kaplán pastoračného centra v Ružomberku Róbert Slotka, spomedzi 13 workshopov sa najväčšiemu záujmu tešil workshop manželov Rimarčíkových s názvom: „Ako chodiť aby sme došli II.“, moderátorský, o rozpoznávaní povolania. „Pre vlaňajší úspech tohto workshopu sme ho opäť zaradili do programu a možno povedať, že svojim obsahom bol rovnako zaujímavý a obohacujúci,“ uviedol R. Slotka.

„Sme manželia už osemnásť rokov a nakoľko sme sa aj my na začiatku našej cesty poriadne „otkli“, rozhodli sme sa pomôcť mládeži a snúbencom. Cestu životom ukázať nemôžeme, ale sme pripravení po nej sprevádzať,“ uviedli manželia Rimarčíkoví počas svojej prednášky v Jezuitskom kostole.

V rámci homílie sa vo farskom kostole sv. Ondreja vysokoškolačkom prihovoral i univerzitný kaplán otec Ondrej Šmidriak. Zdôraznil hlavne potrebu mať v úcte spoločenstvo Cirkvi a nevyhnutnosť vytvárať spoločenstvá, v ktorých možno zdieľať vlastnú vieru. „Musíme šíriť vieru ďalej, lebo aj my sme ju od niekoho prevzali. Rovnako si musíme uvedomiť, že viera nie je len o pravidlách, tak ako štúdium na vysokej škole nie je len o prednáškach,“ zdôraznil O. Šmidriak.

Trojdnňové stretnutie akademickej kresťanskej mládeže sa zavŕšilo divadelným predstavením, slávnostnou liturgiou, ktorú celebroidal žilinský diecézny biskup Tomáš Galis a súčasne organizátori prezradili dátum nastávajúceho okrúhleho 20. ročníka, Akadem. Ten sa s najväčšou pravdepodobnosťou uskutoční od 11. do 13. novembra 2011.

Prvé stretnutie akademickej kresťanskej mládeže sa uskutočnilo v roku 1992 v Banskej Bystrici. Po úvodných ročníkoch sa jeho organizácia presunula po vzniku Katolíckej univerzity do Ružomberka. Podujatie pripravujú zástupcovia univerzitných pastoračných centier

s pomocou Rady pre univerzity Konferencie biskupov Slovenska a Združením kresťanských spoločenstiev mládeže.

Janka Graňáková

Godzone in the streets tour 2010

Jednou z aktivít Týždňa Cirkvi pre mládež bolo evanjelizačné turné projektu Godzone. V priebehu týždňa realizačný tím navštívil šesť miest Slovenska a posledný koncert odohrali kapely eSPé a Christallinus v sobotu 21. novembra v športovej hale na Sliači.

Približne 600 mladých ľudí zo Sliača a okolitých miest si nenechalo ujsť dvojhodinový program plný kvalitnej hudby, projekcie, tanca a svedectiev. Završením boli chvály a ohňostroj priamo na pódiu.

Kulisy a celkový vzhľad pódia pripomínajúci ulicu ohúrili snád každého. Staré lešenie, vrak auta či rampa pre skaterov však neboli všetkým, čo názov „In the streets“ vyjadroval. „Až teraz nastáva zlomový čas ukázať Slovensku, že Božiu zónu si nesieme v srdci a môžeme ju ukazovať dennodenne priamo na ulici,“ povedala nám jedna zo zúčastnených projektu.

Lucia Godorová

Prednáška v Centre spirituality Východ-Západ Michala Lacka

Dňa 24. novembra 2010 sa uskutočnila prednáška, ktorú organizuje vždy v poslednú stredu v mesiaci Centrum spirituality Východ-Západ Michala Lacka v Košiciach. Asi 60 prítomných svojimi slovami obohatil P. Jozef Kyšlica SJ, ktorý sa vo svojom príspevku venoval problematike pastorácie rozvedených veriacich. Po prednáške a diskusii nasledovalo príjemne posedenie s prednášajúcim pri čaji. Ďalšie stretnutie bude 26. januára 2011. O svojom pohľade na Cirkev v 21. storočí sa príde podeliť vladyka Milan Chatur CSsR.

Michal Vadrna

Vzdelávanie katechétov a animátorov pre farnosti

Diecézny katechetický úrad Spišskej diecézy usporiadal dňa 20.11.2010 v Námestove seminár o animácii farských skupín. Cieľom seminára bolo získať kompetencie pre efektívne vedenie spoločenstiev vo farnosti a taktiež pozvať do aktívnej pastorácie nových záujemcov o prácu animátorov – vedúcich spoločenstiev v spolupráci s miestnym farárom. Seminár sa uskutočnil v priestoroch farského úradu v Námestove.

Marián Majzel

Spišský biskup požehnal zvony pre Ferčkovce

Na slávnosť Krista Kráľa, v nedeľu 21. novembra 2010 boli požehnané nové zvony pre Ferčkovce, ktoré sú mestskou časťou Spišskej Novej Vsi. Slávnostnú svätú omšu pri tejto príležitosti celebroidal spišský diecézny biskup Mons. František Tondra, spolu s kancelárom diecéznej kúrie Petrom Majdom a dekanom, farárom Spišskej Novej Vsi Antonom Mišekom.

Biskup Tondra v homílii hovoril najmä o postave Krista Kráľa, ale aj o význame zvonov, ktoré budú odteraz obyvateľov Ferčkovcov zvolávať na bohoslužby, vyzývať na modlitby, ale aj odprevdzdať na druhý svet.

Po príhovore, biskup zvony požehnal, pričom každému z nich dal aj meno: Panna Mária Kráľovná rodiny, Najsvätejšie Srdce Ježišovo a sv. Jozef.

Na filiálke Ferčkovce momentálne prebieha výstavba kostola, pre ktorý sú tieto tri zvony určené. Od budúceho roka by sa mal už používať na bohoslužby. Momentálne sa liturgické slávenia slúžia v provizórnych priestoroch. Pri svätej omši biskup Tondra potvrdil, že plánuje erigovať Ferčkovce ako samostatnú farnosť a pripojiť k nej filiálku Novoveská Huta. **Lukáš Stolárík**

Ďalšie plenárne zasadanie Druhej synody Spišskej diecézy

V sobotu 20. novembra 2010 sa stretli členovia Druhej synody Spišskej diecézy na v poradí už desiatom plenárnom zasadaní. Hlavným bodom rokovania bola desiatka téma s názvom hmotné dobrá. Okrem toho boli schválené a uzavreté ako celok, témy 6 až 9.

Slávnostné ukončenie Druhej synody Spišskej diecézy je naplánované na apríl 2011. Po jej skončení spišský diecézny biskup vydá posynodálnu exhortáciu. **-ls-**

Farnosť Kónská navštívil žilinský biskup Mons. Tomáš Gális

Obec Kónská si v tom roku pripomína 660. výročie prvej písomnej zmienky, ale starobylá farnosť, ktorej patrónkou je práve svätá Katarína Alexandrijská, je ešte staršia.

Svätokatarínsky týždeň v Kónskej bol v tomto roku spojený s kultúrnym programom, ktorý usporiadala obec, v ďalšie tri dni pred slávnosťou ako slávnostní kazatelia navštívili farské spoločenstvo kňazi – rodáci. Program vyvrcholil vo štvrtok 25.

novembra, v deň spomienky svätej panny a mučnice Kataríny Alexandrijskej, kedy sa vo farnosti konala odpustová slávnosť.

Slávnostnej svätej omši vo farskom kostole o 18.00 hod., za účasti trinástich kňazov z okolitých farností i rodákov, predsedal Mons. Tomáš Gális, žilinský diecézny biskup, ktorý po prvýkrát od zriadenia Žilinskej diecézy oficiálne navštívil túto farnosť.

Štefan Fábry

Náčelník Generálneho štábu prijal vojenských kaplánov

Náčelník Generálneho štábu Ozbrojených síl SR generál Ľubomír Bulík 18. novembra 2010 prijal na Ministerstve obrany SR v Bratislave všetkých vojenských kaplánov Katolíckej cirkvi i nekatólických cirkví, ktorí pôsobia v štruktúre Ozbrojených síl SR. V prítomnosti ordinára OS a OZ SR Mons. Františka Rábeka a generálneho duchovného Ústredia ekumenickej pastoračnej služby v OS a OZ SR plk. Jaroslava Balockého sa generál Bulík so všetkými vojenskými kaplánmi na odbornom rokovaní stretol už po druhý krát.

Cieľom stretnutia bolo vyslovenie jeho poďakovania za všetko, čo kapláni doteraz urobili a robia v prospech príslušníkov Ozbrojených síl SR a ich rodín na Slovensku, ale aj v zahraničných vojenských misiách. Zároveň náčelník Generálneho štábu využil príležitosť, aby kaplánov oboznámil so súčasným stavom armády, úlohami na nasledujúce obdobie, perspektívami, či nelichotivou situáciou, ktorá bola spôsobená značným znížením finančných prostriedkov pre rezort Ozbrojených síl na nasledujúci rozpočtový rok, a ktorá citelne zasiahne život a výcvik vojsk, či úroveň prevádzky, ale hlavne môže vnieť medzi príslušníkov pocity neistoty. V tomto smere generál Bulík spolieha na vojenských kaplánov, že budú svojim spôsobom nápomocní veleniu armády, ktoré pripravuje alternatívne plány fungovania aj za „menej peňazí“ a svojou službou povzbudia vojakov k trpezlivému prekonávaniu náročného obdobia, aby boli dopady ekonomickej krízy čo najmenej citelné a vojaci dokázali, že aj za menej peňazí sú schopní byť pripravení plniť služobné úlohy v oblasti obrany a v príprave na pôsobenie v operáciách NATO.

Pracovné rokovanie sa skončilo pracovným obedom generála Bulíka s vojenskými kaplánmi, počas ktorého si s ním kapláni vymenili vzájomné skúsenosti zo života vojsk a spoločne hľadali, ako nedostatky riešiť, či odstrániť v prospech slovenského vojaka a jeho záslužnej služby vlasti. **-tu-**

Deň otvorených dverí MINFA 2010 v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre

V dňoch 20. - 21. novembra, otvoril svoje dvere Kňazský seminár sv. Gorazda v Nitre pre takmer sto miništrantov, aby si spolu s bohoslovcami zaspomínali na letné tábory MINFA.

Seminaristi z Bratislavského a Nitrianskeho seminára si pre nich pripravili zaujímavé aktivity, nechýbal šport, zábava ale predovšetkým duchovný program. Medzi miništrantov zavítal aj otec biskup Mons. Marián Chovanec, ktorý svojou prítomnosťou i milým slovom povzbudil miništrantov v službe pri Pánovom oltári.

Miništrantská FARA (MINFA) je projekt pre miništrantov štyroch diecéz (Bratislavská, Trnavská, Nitrianska a Žilinská), ktorý organizujú Kňazský seminár sv. Cyrila a Metoda v Bratislave a Kňazský seminár sv. Gorazda v Nitre. Seminaristi pripravujú pre chlapcov týždňové letné tábory s duchovným programom, športom, zábavou i oddychom, kde môžu miništranti načerpať duchovnú silu a radosť.

Projekt sa realizuje na rôznych farách. Tento rok to bol pätnásť ročník na farách v Pruskom, Zubáku, Hornej Breznici, Hornej Súče a Dolnej Súče, na ktorom sa zúčastnilo 397 chlapcov.

Alojz Mičieta

Edícia pre katechetizáciu dospelých

Vydavateľstvo Don Bosco v spolupráci s renomovanými autormi - slovenskými kňazmi, rehoľníkmi a ďalšími odborníkmi - pripravilo novú edíciu praktických príručiek pre katechetizáciu dospelých - Viera do vrecka.

Edícia Viera do vrecka je odpoveďou na potreby a požiadavky mnohých kresťanov, laikov, ale aj kňazov, ktorí neraz márne alebo s ťažkosťami hľadajú jasne formulované a atraktívne spracované odpovede na aktuálne otázky viery.

Praktické príručky pre každého kresťana budú vychádzať od januára 2011 pravidelne každý mesiac (12-krát do roka) a je možné si ich predplatiť. Cena jednej knižky je pre predplatiteľov 1 euro (12 eur /rok), pre jednorazový nákup 1,50 eur (18 eur /rok). Predplatitelia môžu navyše vyhrať zájazdy do Svätej zeme, Ríma (s audienciou u Svätého Otca) a ďalšie hodnotné ceny.

Medzi pripravovanými témami na rok 2011 nájdete aj tieto: Ako správne používať Božie požehnanie; Ako zbaviť rodinu prekliatia a uzdraviť

rodové korene; Ako má nájsť katolík životnú cestu po rozvoze alebo rozluke manželstva; Aký postoj má zaujať kresťan k umelému oplodneniu; Dôležitosť ústnej modlitby; Aké pozitíva sa dajú nájsť na krížiackych výpravách; Ako správne používať televíziu a iné.

Pilotné číslo edície Viera do vrecka - Boh prichádza už v Advente - je práve v predaji. Viac informácií o celom projekte nájdete na <http://www.donbosco.sk/tovar/edicia-viera-do-vrecka> alebo na telefónnom čísle 02/555 722 26.

Do prípravy ďalších tém, ale aj do propagácie tohto projektu, pozývame všetkých kňazov, zasvätené osoby, katechetov, aby sme tak spoločnými silami mohli pozdvihnúť vieru širokých ľudových vrstiev.

Ján Miško

Požehnanie knižníc v Hniezdom

Pri príležitosti Roku kultúry bolo v nedeľu 21. novembra vo Farnosti Hniezdne požehnanie dvoch knižníc - farskej a historickej. Obidve sa nachádzajú v budove fary. Veriaci mali možnosť prehliadnúť si historickú knižnicu, spojenú s ukázkou niektorých zaujímavých historických titulov. Knižnice požehnal cirkevný historik HEDr. Ľuboslav Hromják, PhD. Počas prednášky poukázal na dôležitosť vplyvu kresťanstva, pri kultúrnom formovaní Európy. Farská knižnica, obsahujúca zatiaľ 600 kníh bude k dispozícii veriacim.

Miroslav Slotka

Pietna spomienka v Slovenskom raji

V sobotu 20. novembra 2010 sa na Kláštorisku v Slovenskom raji uskutočnila prvá Pietna spomienka na obeť Slovenského raja. Pri zrúcanine bývalej kaplnky požehnal kaplán Peter Hámor, z farnosti Letanovce, do ktorej územie patrí, drevené umelecké dielo „Božia muka“. Bude to základný kameň Symbolického cintorína.

Počas svätej omše si vyše stovka veriacich pripomenula viaceré konkrétne obeť rôznych turistických úrazov ale i šesť lesných pracovníkov, ktorí zahynuli v Národnom parku Slovenský raj pri požari v roku 2000. Pre obeť bude postupne vybudovaný na Kláštorisku symbolický cintorín a z pietnej spomienky sa stane tradícia.

Horská služba Slovenský raj od svojho založenia v roku 1956 eviduje cez 30 tragických obetí národného parku.

Rastislav Hamráček SDB